

EDGARS AUZIŅŠ

VAI TĀS PĀRIES?

18+

Edgars Auziņš Vai tas pāries?

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=70499002

SelfPub; 2024

Аннотация

– Griša," viņš pastiepj roku. Viņam ir skaista, plata plauksta ar senlaicīgu trīsstūra formas zīmogu uz rādītājpirksta. – Izejam "tu". Mums šeit ir plakana hierarhija. Tu taču negrasies saplosīt manus traukus, vai ne, Vera? – Es esmu veikls kā kaķis. Griša jautri nopriecājas. – Nāc pirmdienas pēcpusdienā. Kira tevi pierēģistrēs un visu paskaidros. Aprunājies ar viņu par grafiku un algu. Pagaidām tas ir pārbaudes laiks. Redzēsīm tavu veiklību, kaķenīte, – viņa acis smejas. – Es tur būšu. Paldies. Man šķiet, ka es tikko dabūju darbu tēva saimnieces dēla bārā. Un es nedomāju, ka tas ies labi.

Содержание

1 daļa	4
2 daļa	8
3 daļa	12
4 daļa	20
5 daļa	26
6 daļa	31
7 daļa	38
8 daļa	43
9 daļa	52
10 daļa	57
11 daļa	63
12 daļa	69
13 daļa	76
14 daļa	80
15 daļa – EPILOGS	87

Edgars Auziņš

Vai tas pāries?

1 daļa

– *Nē, dārgais, tu velti ceri, tu un es nepaliksim draugi. – viņš pasmīn. «Es tev piedāvāju savu mīlestību, bet viņa tev nepadevās.» Tāpēc tagad nevainojiet mani. Tev izdevās samīdīt visu manu dvēseli. Pirms jums nevienam nav izdevies.*

Viss iekšā saplīst. Dievs, kāds es esmu mulķis. Es speru soli viņam pretī. Viņš neskatās acīs, bet tieši dvēselē. Es zinu, ka aizdusmām slēpjas sāpes un izmisums.

– *Atvainojiet. – mēģinu pieskarties viņa vaigam.*

– *Vācies prom no šejienes. – izrunā to zilbi pa zilbei, it kā es būtu garīgi atpalicis.*

Mani pārņem panika. Sirds lec rīklē, saplīst un lido lejā. Es viņu saprotu un atvainojos. Pēdējais, ko es gribēju, bija viņu sāpināt.

Ironiskā kārtā melnā sērija sākās Vecgada vakarā. Ziemas sesija ir tepat aiz stūra. Gaisā virmo brīnuma gaidīšana. Šķiet, šogad lolotākās vēlēšanās piepildīsies

Es ar prieku izlaižu filozofiju, čakarējos pa centru. Deguna gals tirpst no aukstuma. Aleksandrova austiņās čīkst:

– *Nē, nu, vai varat iedomāties, viņš man prasīja par*

to samaksāt. Pirmajā randiņā! Vai tas vispār ir normāli? – sašutumā atskan balss. «Es gandrīz nolaidu žokli uz galda.» Es pasūtīju tikai kafiju, un viņš pasūtīja pusi no ēdienkartes. Ja viņi tur būtu cūku uz iesma pasnieguši, viņš arī to būtu uzasinājis. Viņš ir tik jauks un tumšs, tieši tāds, kāds man patīk. – Vika skumji nopūšas.

– Vai viņš pēc šāda priekšlikuma vispār ir dzīvs? – es iesmejos, iedomājoties, cik jocīgi viņa izpleta nāsis.

Priekšā redzu zaļu zīmi ar kafijas pupiņām. Ejot novelku vilnas šalli. Es domāju, vai man vajadzētu dzert kafiju ar parasto pienu vai kokosriekstu pienu. Un pēkšņi man kaut kas liek pagriezt galvu. Niezes sajūta, kurai nav iespējams pretoties. Tas, iespējams, ir tas, ko viņi sauc par priekšnojautu.

Smails pazūd no manas sejas. Es vairs nedzirdu, ko man saka Vika.

Restorānā pāri ielai, tieši pie loga, mans tēvs sēž kādas blondīnes kompānijā. Smadzenes izmisīgi meklē attaisnojumus savām sapulcēm. Viņi sēž un sēž, kas jums rūp?

– Aleksandrova, piedod. Es tev atzvanīšu. – es viņu pēkšņi pārtraucu teikuma vidū un uzklikšķinu uz austiņas. Nerūpējoties par luksoforiem un intensīvo satiksmi, es kā traks zaķis zigzagu pāri ceļam.

Viņi ir tik kaislīgi viens pret otru, ka neko sev apkārt nepamana.

Tēvam mugurā melns kreklis, skaisti savilkti mati. Sieviete izskatās apmēram tāda paša vecuma kā viņas māte: diezgan

izliekta, kopta, ar lielām cirtām. Es nekad neesmu viņu redzējis vecāku vidē.

Jā, iespējams, šī ir biznesa tikšanās. Viņi tikai runā, nekā nav nosodāms. Bet es jau zinu, ka tas tā nav. Viņa pārāk seksīgi atmet matus. Tēvs pārāk daudz paliecās uz priekšu. Daudz tuvāk, nekā pieļauj sociālā distancēšanās. Ceļi zem galda pārāk pieskaras viens otram. Viss pa vidu ir par daudz.

Gribēdams palikt nepamanīts, es steidzos atpakaļ uz kafejnīcu. Es laikam izskatos pēc idiotas.

Pasūtu parastu kafiju un paņemu augsto krēslu pie loga.

Šķiet patīkama mūzika, ir tikai daži apmeklētāji. Ir darba dienas vidus. Mamma droši vien ir birojā. Es nebrīnītos, ja viņa pat nepamanītu, ka tēva nav. Kad viņiem pēdējo reizi bija normāla saruna? Kad jūs ceļojāt ar to pašu automašīnu?

Mani vecāki kopā studēja jurisprudenci. Apmēram pirms desmit gadiem viņi atvēra savu uzņēmumu. Notikumi ātri gāja augšup. Viņi pat izskatīja lietu ar kādu slavenu sportistu no mūsu pilsētas. Kaut kas saistīts ar dopingu. Tas izskanēja skaļi un skanīgi.

Vārdu radinieki vairs nevar lietot, lai raksturotu mūsu ģimeni, bet tas, ka manam tēvam bija saimniece, man bija pilnīgs pārsteigums. It kā es būtu atvērusi smirdīgas bedres vāku. Šķiet, ka es vienmēr zināju, ka tas smird, bet es to nejutu. Un tagad viņi tajā iedūra manu seju.

Iedzeru malku kafijas un atpūšos šķielējot kā plēsīgs putns.

Paiet divdesmit minūtes, pirms viņi iziet ārā. Vikai izdevās

mani apbērt ar tādiem ziņojumiem kā “ *Maslova, kas par mulķībām?* » Es noliku telefonu. Tagad visa mana uzmanība ir pievērsta tam, kas notiek uz ielas.

Blondīne ir ģērbusies baltā mētelī. Tēvs ir ģērbies plaši atvērts melnā. Viņiem blakus apstājas taksometrs, un viņi vairākas minūtes nesavtīgi skūpstās kā tīņi gaitenī. Viņš viņai kaut ko saka uz atvadām. Viņa smejas, atmetusi galvu atpakaļ. Cirtas maigi nokrīt uz muguras. Šajā brīdī es piedzīvoju tīru, dedzinošu, neatšķaidītu niknumu.

Atverot mašīnas durvis, tēvs palīdz viņai apsēsties. Un tad viņš kādu laiku skatās uz atkāpjošos taksi, iebāzis rokas mēteļa kabatās.

Es gribu zvērēt un griezt galdus.

Mans tēvs mani ielika juridiskajā skolā, ko es ienīstu no visas sirds. Ikviens man apkārt tika pakļauts ikdienas kritikai, tika apšaubītas manas intereses un gaume. Es parasti klusēju par puisiem. Es pirms diviem gadiem laimēju nakšņošanu pie Aleksandrovas ar tādu skandālu, ka negribu atcerēties.

Un mans tēvs, izrādās, neko sev neliedz, baudot dzīvi.

Un kas man tagad jādara? Iejaukties vai palikt malā?

2 daļa

Es eju mājās un visu dienu gaidu savu tēvu.

Es nevaru piespiest sevi pārslēgties. Es atkārtēju to, kas tika teikts manā galvā, un pēc tam garīgi saceru tēvam apsūdzošu monologu. Es pārliecinu sevi, ka man ir tiesības būt godīgam.

Līdz vakaram sniga. Es stāvu pie loga un vēroju virpuļojošās sniegpārslas.

Kad viss kļuva par tādu? Kurā brīdī mājas pārstāja būt mīlestības un pieņemšanas vieta? Vai tur bija pat viens? Kāpēc es tik spītīgi aizvēru acis? Kāpēc mums ir labāk dzīvot sāpīgā neziņā?

Pagalma iebrauc melns Audi. Sirds, it kā pavēles, sāk sisties straujāk. Aizveru aizkaru un eju pa istabu. Man ir vajadzīga stunda, lai savāktu drosmi.

«Man ir tiesības uz godīgumu,» es vēlreiz sev saku.

Kad eju lejā pa kāpnēm, man ir sausa mute un plaukstas svīst. Jo vairāk es sevi pārliecinu, jo vairāk es gribu skriet atpakaļ uz savu istabu.

Tēvs sēž ēdamistabā ar klēpj datoru. Telpā deg tikai apakšējā gaisma, radot komforta un uzticības ilūziju. Viņš jau bija pārgērbies kokvilnas uzvalkā, mati bija mitri.

– Uztaisi man kafiju. – viņš izmet, nenovēršot acis no monitora, tiklīdz es apsēžos pretī.

Sažņaudzusi dūres, piecēlos un dodos uz virtuvi. Es atgriezos

ar melnu espresso tasi. Mana māte nopirka šo mazo komplektu tirgū Marokā. Viņa kaulējās apmēram divas stundas lauztā franču valodā un tad dzirkstošām acīm parādīja mums elegantās krūzes.

Uzmanīgi nolieku krūzīti uz galda un atkal apsēžos pretī. Noslauku slapjās plaukstas biksēs.

– Kur ir mamma?

– Nezinu. Vera, neiejaucies. Man rīt ir noklausīšanās Zaiceva lietā. Mums ir jāsagatavojas. – tēvs iedzer malku kafijas un saraujas. – Es neieliku pietiekami daudz cukura.

«Ja jūs šopēcpusdien nebūtu sēdējis «Garšas laboratorijā», iespējams, jums būtu bijis laiks sagatavoties Zaiceva lietai. – Tikai pāris sekundes sastingis ar krūzīti rokā, viņš atgriež to vietā un ieskatās man acīs.

Ar gribas piepūli es piespiežu sevi satikt viņa skatienu. Skatoties uz viņu, es domāju, ka man ir tēva acis. Mēs esam līdzīgāki, nekā es vēlētos.

– Ko tu ar to domā? – aizver portatīvo datoru un saliek rokas sev priekšā.

– ES tevi redzēju. – Es nevēlos iet aprindās.

– Un kas? – Viņš atliecas krēslā un turpina blenzt uz mani.

«Tu pat nenoliegsi?» – Es noliecos uz priekšu. – Mēģini kaut ko paskaidrot?

– Tas tevi neskar.

Tieši tāpat man ar vienu teikumu iesita pa seju. Dusmīgas asaras sažņaudz manu kaklu. Pāris sekundes klusēju, lai nomierinātos.

– Labi, es neesmu šeit, bet kā ar mammu? Vai viņa zina par tavu prostitūtu? – aizvainojumā atskan balss.

Tēvs pēkšņi pielec, nometot krēslu. Viņš nekad nav pacēlis roku pret mani, bet šoreiz esmu pārlicināts, ka viņš man sitīs. Es sakodu zobus, gaidot plauku.

Viņš trieca ar dūri pret galdu. Es pārsteigumā paraustu.

– Neuzdrošies viņu tā saukt. – atkal atsitās pret galdu.

Krūze atlec un ripo pret galda malu. Es metos uz priekšu, bet man nav laika viņu noķert. Tas nokrīt uz parketa grīdas, izlejojot kafiju, un saplīst vairākos lielos gabalos. Tas izraisa vilšanos un... sāpes?

– Tātad, jūs plānojat turpināt melot un būt liekulī?

– Neuzdrošies mani mācīt! – Tagad viņš sāk kliegt. – Tu dzīvo manā mājā, par manu naudu iegūsti labāko izglītību pilsētā. Vai tu neuzdrošies iejaukties manā sūdā, saprati?!

Priekšējās durvis aizcirtās. Papēžu klikšķis uz parketa. Atslēgu džinksts uzņemts uz kumodes. Pēc minūtes ēdamistabā ienāk mamma. Sasveicinoties viņa nejauši noskūpst mani uz vaiga un klusēdama ieiet virtuvē.

Tēvs paceļ krēslu, atver klēpj datoru un atgriežas darbā.

– Ņem to prom. – pamāj uz grīdu.

Šobrīd es vēlos viņu sūtīt prom. Savācu lauskas, noslauku lipīgo putru ar papīra salvetēm un izmetu krūzīti.

Es negribu ģimeni. Ģimene nav baraka. Nevis hostelis, kur viens otram sveši cilvēki ir spiesti pastāvēt zem viena jumta.

Mājas ir tur, kur nav jāaizstāv. Šī ir vieta, kur jūs mīlat bez

nosacījumiem. Tikai tāpēc, ka tu esi tu.

Saruna neizdevās.

Mamma atgriežas ar vīna glāzi un aizdedzina cigareti, atverot logu. Pēdējā laikā viņa ir daudz zaudējusi svaru.

– Sveta, ej uz terasi. Tas velkas uz manām kājām. – viņš aizkaitināti saka un turpina dauzīties pa taustiņiem.

Pagriezusies, mamma uzmanīgi uz viņu paskatās. Izmet cigareti, aizver logu un iziet no istabas. Priekšējās durvis aizcirtās.

Es paskatos uz savu tēvu. Uz ko es cerēju?

Es sekoju mammai, lai izņemtu mēteli. Atkal viņa būs kaila, smēķē uz ielas un pēc tam cietīs no saaukstēšanās. Noņemmu mēteli no pakaramā un nejauši pieskaros somai pie kumodes. Saturs izbirst: telefons, lūpu krāsa, sarkana mape ar dokumentiem, plastmasas pudele ar tabletēm. Vienlaikus savācot saturu atpakaļ somā, meklēšanas joslā ievadu tablešu nosaukumu un saņemu sarūgtinošu atbildi – antidepresanti. Esam ieradušies.

Pirmā lāse nokrīt no vaiga un nokrīt uz džempera. Es klusi raudu, saviebdama seju. Kādu brīdi pasēžu gaitenī uz grīdas, tad noliku atpakaļ somu vietā un pakarīnu mēteli. Rīts ir gudrāks par vakaru. Ne velti gudri cilvēki tā saka.

3 daļa

Rīts sākās ar galvassāpēm. Diemžēl tas man nedeva gudrību. Ir vajadzīgs laiks, lai sakārtotu lietas un saprastu, ko darīt tālāk.

Pie ieejas vecajā ēkā mani jau gaida Aleksandrova.

– Maslova, kāpēc tu noliec klausuli? Jūs ignorējat ziņas, cik tas ir pretīgi? – Viņa noskūpstā mani uz vaiga un pārmetoši skatās uz mani.

– Piedod, Vikus. – Es ļoti vēlos dalīties ar viņu savās bailēs un šaubās, bet es nevaru.

Pirmkārt, tas ir savtīgi: izmest sāpes mīļotajam cilvēkam. Un, otrkārt, ja es jums pateikšu, es nodošu savu tēvu. Jā, viņš nav svētais, bet es nevaru likt viņam izskatīties slikti, tāpēc es padaru savu balsi vieglprātīgu. «Es saņēmu savus ekonomikas testa rezultātus pa e-pastu, kamēr es tērzēju ar jums.» Tēvs to nejauši ieraudzīja un metās prom. Tu zini viņu. Un vakarā es pavisam aizmirsu tev piezvanīt.

«Par ko tu runā?» Es domāju pie sevis un steidzos mainīt tēmu:

– Bet es plānoju lūgt piedošanu ar lielu kapučīno tasi pēc otrā pāra, labi? – Es ceru, ka mans smaids neizskatās pēc smīna.

Vikas seja atslābst.

– Nē, mīļā, ar kafiju tu netiksi. Pēc nodarbībām mēs ar jums dosimies uz jaunu bāru Sovetskajā. Olya rezervēja mums galdiņu. Tur vajadzētu pierakstīties divus mēnešus iepriekš. Starp citu, es

jums rakstīju, bet jūs nelasījāt manas ziņas. Un nemet acis uz mani šeit. – noregulē somas siksnu un turpina. – Ksjukina puisis to atvēra pirms mēneša, bet mēs ar jums nevaram tur nokļūt. Jums ir vai nu sports, vai pasniedzēji. Desmitos tu jau guļ kā pensionārs.

– Vic, bet es šodien pabeigšu vēlu. Man šodien ir daudz tvaika.

– Neapvaino mani. Kad pēdējo reizi mēs ar tevi kaut kur bijām kopā? – Viņa jocīgi iet man pa priekšu un uzliek rokas uz gurniem.

– Tas nāk. – es padodos viņas draudīgā skatiena priekšā. «Es dodu jums cienastu kā atvainošanos.» Nedusmojies, Vikus. – jokojot pagrūdu viņai ar plecu.

– Viens pats. – Vika nomurmina.

– Kāpēc tu negāji kopā ar Olju, jo tur ir tik forši?

– Viņi bija atklāšanā. Ieeja ierobežotam cilvēku skaitam. Spēlēja kāds foršs tehno dīdžejs. Īsāk sakot, Ole tajā patiešām iekļuva.

Sarunājam tikšanos pēc nodarbībām. Vika dodas uz bibliotēku, un es traucos pretī savai publikai. Pa ceļam nopērku no aparāta pretīgu kafiju un kavēju desmit minūtes. Pavelku pret sevi masīvo durvju rokturi.

– Maslova, tev vismaz vajadzētu ierasties laikā. Varbūt visa grupa varētu iesaistīties un iedot jums pulksteni? – Alevtina Ivanovna piesit plaukstu locītavu, atdarinot rokas pulksteni.

Apmēram astoņdesmit acu pāri skatās uz mani. Nepatīkama sajūta. Es noņemu mugursomu no pleciem un atvainojos, lai

gan es īsti nevēlos to darīt. Alevtina Ivanovna ir psiholoģiska teroriste, man nez kāpēc nepatika jau no pirmajām dienām. Nesmu čaklākā skolniece, bet mums ir arī sliktāki, bet viņas uzmanīgā uzmanība pilnībā krita uz mani.

– Sēdies jau. – Viņa norāda uz tukšu vietu pirmajā rindā. «Jums vajadzētu nākt agrāk un klausīties vairāk.» Jūs neesat veiksmīgākā kundze grupā. – viņš nicinoši noskatās, kā es izņemu vajadzīgo un klusē, koncentrējot visu vairāku grupu uzmanību uz mani.

Es sāku veikt piezīmes. Lielākā daļa skolotāju ir pret sīkrīkiem klasē. Akmens laikmets, godīgi.

Koncentrēšanās ātri izslīd no manis, un manas domas atgriežas vakardienas situācijā.

Mamma vienmēr ir bijusi noslēgta persona. Kad es biju maza, viņa daudz smējās un valkāja sarkanu lūpu krāsu. Viņai bija infekciozi smiekli. Pietika ar mazu lietu, lai viņa smieties līdz raudai.

Kad mani vecāki atvēra uzņēmumu, viņiem bija ļoti smagi jāstrādā. Dažreiz viņi strādāja divpadsmit stundas un varēja palikt pa nakti nelielā istabiņā, kārtojot savas lietas. Nepagāja ilgs laiks, kad viņiem bija darbinieku personāls.

Kad man palika četrpadsmit, mēs pārcēlāmies uz slēgtu privātu kopienu ārpus pilsētas. Es saņēmu kosmētiku, zīmolu preces, sīkrīkus. Braucieni uz valodu kursiem Londonā vasaras brīvlaikā. Mans tēvs mani uztvēra kā projektu, kurā man bija jāiegulda lieli līdzekļi, lai gūtu rezultātus. Tāpēc patiesībā es

tagad sēžu piesmakušā klasē.

Pirms trim gadiem vecāku attiecības pasliktinājās. Skandāli gludi pārauga boikotos, bet boikoti – skandālos. Es neticu, ka iemesls tam bija nauda. Nauda cilvēku nelutina, tā atklāj viņa patieso būtību, dodot viņam lielāku brīvību.

– Maslova... Maslova. – Jūtu dūrienu mugurā. Kira pasniedz man salocītu papīra lapu būrī.

Lebedeva piezīme «tu + es = randiņš?» Kādu iemeslu dēļ viņš apakšā uzzīmēja dzimumlocekli. Vai nu pretenzija uz oriģinalitāti, vai spermas toksikoze. Idiot, es kaut tā vietā varētu uzzīmēt sirdi. Es pagriežos un ar acīm skenu rindas. Viņš sēž pa kreisi pie sienas kopā ar Logunovu un Mitrošenko. Viņi smejas un skatās uz mani. Es uzzīmēju faku un nosūtu atpakaļ zīmīti.

– Maslova, es redzu, ka tev nav laika manai lekcijai. Maz ticams, ka jūsu tēvam būs laiks izskaidrot jums nokavēto materiālu. Žēl par viņa naudu, izšķērdēta savai izglītībai. – Alevtina Ivanovna saknieba savas koši bordo lūpas kā vistas dibens.

Kuce. Nu, kāpēc kļūt personiski. Kāpēc viņa mani uztrauc? Es neceļu nekādu troksni, klusi skrāpēju piezīmes savā kladē. Mums tiešām jāierodas agrāk un jāiesēžas galerijā, ceru, ka viņa tur nenokļūs.

– Atvainojiet, Alevtina Ivanovna. Paldies, ka skaitījāt tēta naudu. Es viņam noteikti pateikšu. Ja viņa grāmatvedis saslīms, viņš noteikti sazināsies ar jums. – izliekas nedzirdam un pievēršas ekrānam.

Apsveicam, Vera, jūs tikko nodrošinājāt atkārtotu uzņemšanu.

Lekcija ilgst veselu mūžību, pēc tam seko vēl trīs. Četri elles apli plus seminārs.

Uzvelku jaku un dodos ārā. Es dziļi ieelpoju salu gaisu. Ārā sāk palikt tumšs. Vika kavējas. Man izdodas samīdīt uz alejas uzkritušo sniegu. Ļebedevs ar draugiem iet garām un man piemiedz ar aci. No cepures apakšas smieklīgi izceļas cirtaini sprādzieni. Man gribas smaidīt, bet aizturu impulsu. Es arī smaidu sajaucu ar flirtu, un tad es ar to netiksi vaļā. Kas zina, kur viņš uzzīmēs vēl vienu peni.

– Čau, mazulīt! Neaizmirstiet, ka esmu neatlaidīgs. – viņa draugi atkal smejas un dūc kā orangutānu bars.

Aleksandrova parādās, kad es beidzot nomiršu. Man vajadzēja viņu gaidīt iekšā, bet vecā ēka man riebjas. Skatoties uz viņu, es domāju, ka es neēju savu ceļu.

– Atkal mūs aizturēja, piedodiet. Vai tu esi pilnīgi nosalusi? – Vika paņem manu roku. – Kāpēc tu nenēsā cimdu? Rokas ir ledainas

– ES aizmirsu. – Es smaidu. Jūsu krūtis kļūst siltas. – Atkal sāka snigt. Vai jūs domājat, ka Jaunais gads būs tikpat sniegots kā pagājušajā gadā? – mana dvēsele kļūva mierīgāka, es gribu bezrūpīgi ķert sniegpārslas, izspiežot mēli, kā bērniņā.

– Diez vai. Visticamāk viss izkusīs. – ejam uz pieturas pusi. – Ko mēs maisām? Tu taču nesvinēsi mājās, vai ne? Iespējams, ka

jums līdz pēdējam ir korporatīvās ballītes un biznesa vakariņas. Padomā par to, tu kļūsi tāds pats.

– Nosplāauties. Varbūt aizejam uz klubu? Tagad viņi mūs noteikti ielaidīs. – smejamies, atceroties, kā mūs neielaida pagājušajā 8. martā. Nelīdzēja ne stileto papēži, ne pārāk spilgts grims. Mēs ēdām šavarmu stendā aiz stūra un izdomājām apsargam aizvainojošus segvārdus.

Tikai manā atmiņā šī atmiņa ir aptumšota. Es nezinu, vai Vika atceras. Man ir neērti jautāt.

Tad tēvs dienu agrāk atgriezās mājās no komandējuma, atklāja manu prombūtni un ieradās pēc manis. Gandrīz iebrūda viņu automašīnā aiz apkakles. Es piezvanīju Vikijas vecākiem un augstprātīgi aizrādīju viņiem, ka viņi viņu slikti audzināja.

Tas bija briesmīgi. Tad es raudāju, piezvanīju Aleksandrovai un lūdzu piedošanu. Tēvs uzstāja uz draudzības pārtraukšanu. Bet tad es beidzot parādīju stingrību. Vikusya ir mana dāvana no augšas. Viņa ir vienīgā, kas mani mīl bez nosacījumiem, un droši vien arī manu mammu.

Divas metro pieturas, un mēs stāvam iepretim zīmei «Your fucking bar».

– Ļoti radošs.

– Citādi. Esmu izsalcis kā vilks. – Vika jocīgi berzē plaukstu un dejo uz vietas.

Zāle ir puspilna. Uz atlikušajiem galdiem ir «rezervētas» zīmes. Meitene melnā kreklā norāda uz mazu apaļo galdu pie

loga. Diezgan mājīgi, bet viņi pārāk centās, lai interjers izskatītos nevērīgs. Eiropā šāda situācija izskatās mazāk apzināta. Mēs ar vecākiem bijām Amsterdamā līdzīgā vietā.

Virtuvei varu dot pārlicinošu pieci. Garšīgi.

– Tagad mana uzmanība pilnībā pieder tev. Pastāsti man par savu rijību. Kur tev izdevās viņu paņemt?

Vika norāda uz pilnu muti. Košļājamās. Viņš iedzer malku sulas un sāk stāstu. Šobrīd esmu gandrīz laimīga. Ir patīkami atpūsties siltumā pēc sala. Ēdu aromātisku steiku ar rozmarīnu un kraukšķīgiem salātiem. Tad viņi man atnesīs melleņu pīrāgu. Rīt ir sestdiena, un man ir tikai viens angļu valodas seminārs. Vieglums.

Kamēr Vika izvēlas desertu, es eju uz tualeti.

Paeju garām tumšā koka bāra letei. Blakus kasei karājas pāris mīli plakāti un dažas lielas fotogrāfijas no atvēršanas. Gaišmatainais puisis blakus Ksjušai, Vikas māsas labākajam draugam, acīmredzot ir bāra īpašnieks. Viņš apskauj viņu ap vidukli ar īpašniecisku žestu.

Kādu iemeslu dēļ es domāju, ka viņš ir vecāks. Viņš ir blakus diezgan slavenam emuāru autoram. Tieši zem tā ir jaunu puīšu grupas fotoattēls. Viņi mullājas un smaida. Manu uzmanību piesaista neliela fotogrāfija, kurā redzama vecāka blondīne sudraba rāmī. Samazinu ātrumu un paskatos uz fotogrāfiju. Sasprausti mati, gaiša āda, zaļas acis. Manuprāt, viņai nevajadzēja valkāt tik atklājošu kleitu. Tas nelabvēlīgi uzsver resnos plecus. Viņa sēž pie bāra un smaida kamerai,

paceļot šampanieša glāzi. Esmu gandrīz pārliecināts, ka šī ir mana tēva saimniece.

4 daļa

Izmantojot to, ka bārmeņa nav un viesmīli atrodas zālē, es piegāju pavisam tuvu un turpinu skatīties fotogrāfiju. Mamma ir pilnīgi pretējs tips – miniatūra brūnmataina sieviete ar tumšām acīm. Viņa gandrīz vienmēr valkā lietišķos kostīmus un jau aptuveni septiņus gadus viņai ir griezti mati. Es vienmēr gribēju būt tikpat izsmalcināta kā viņa, bet domāju, ka ar to var tikai piedzimt.

– Vai es varu tev palīdzēt? – blondais vīrietis no fotogrāfijas stāv durvīs, kas ved uz virtuvi.

Viņš ir garš, ģērbies tumšā T-kreklā un džinsos. Uz labā apakšdelma ir liels tetovējums. Gaisma zālē ir vāja, tāpēc es viņu neredzu.

Atkāpos no kabineta ar kases aparātu...

– Paskatījos bildes. – Es paskaidroju acīmredzamo. – Šī fotogrāfija ir ļoti skaista. – norādu uz fotogrāfiju sudraba rāmī.

– Tā ir mana mamma. – Viņš sper dažus soļus uz priekšu, un es varu labāk uz viņu paskatīties: gaišas acis, platas uzacis, apakšžoklis ir nedaudz smags.

– Tavs ir mīļš. Un garšīgi. – es neveikli atkāpos, lai ļautu parādīties bārmenim ar alus kasti. – Paldies. – Pēkšņi pārtraucu dialogu, es pagriežos un ātri eju uz zīmi, kas norāda tualetes virzienu.

«Nekas, viņš vienkārši domās, ka esmu dīvaina,» es mierinu

sevi. Jūs nekad nezināt, cik daudz dīvainu cilvēku bāž degunu citu cilvēku fotogrāfijās. Varbūt mana redze ir mīnus desmit.

Tā ir taisnība, ka viņi saka, ka mūsu domas ir materiālas. Kāda bija iespēja iemaldīties kādā bārā mūsu diezgan lielajā pilsētā, kas piederēja mana tēva saimnieces dēlam? Santa Barbara ir vienkārša.

Es ilgi mazgāju rokas. Nekas noderīgs nenāk prātā.

Kad atgriežos zālē, Vika jau ēd tiramisu. Es košļāju savu pīrāgu, nepagaršojot. Es lēnām apspriežu gaidāmo sesiju. Es tam slikti sagatavojos, kas nozīmē, ka mani gaida jauna kauna daļa.

Vika vēlas dalīt rēķinu. Viņa stāsta, ka pajokojusi par ielūgumu, bet es naudu atstāju ādas mapē diviem. Dziļi savā dvēselē es jūtos vainīga, ka nebiju pret viņu pilnīgi godīga. Es domāju, ka viņa nevar pilnībā saprast manas jūtas.

Mēs ejam ārā. Es noskūpstu Viku uz atvadām. Viņa dodas uz autobusa pieturu. Es izsaucu taksi. Ceru, ka nebūs sastrēgumu un varēšu ātri tikt mājās. Lietotne parāda, ka vadītājs būs klāt pēc piecpadsmit minūtēm. Vējš ielīst man zem jakas.

Bāra durvis aizcirtās, un uz ielas parādās tēva aizraušanās dēls. Interesanti, kas ir viņa tēvs? Vai viņa māte arī viņu krāpj?

Viņam mugurā melna jaka, no kuras apakšas izlīda zaļa džemperu kapuce. Dzirdu šķiltavas klikšķi. Es skatos, kā krīt sniegs, un, paklausot neizskaidrojamam impulsam, saku, pirms man ir laiks padomāt:

– Vai es varu dabūt pie jums nepilna laika darbu?

Viņš velk. Viegli sprādzieni acumirkļi pārklājas ar sniegu.

– Vai jums ir nepieciešams darbs? – Viņš izteiksmīgi paskatās uz manām kurpēm.

– Brīvdienās vēlos papildus nopelnīt. Man vienalga nav jātērē savu vecāku nauda.

– Tev ir astoņpadsmit? – viņš pasmaida. Uz viena vaiga parādās bedrīte.

– Tu mani aizvaino, mans topošais priekšnieks. – es pasmaidu atbildot.

– Mums vajadzīgi viesmīļi. – Viņš novērtē mani nopēta – Tuvojas brīvdienas, rezervējot divus mēnešus iepriekš. Kāpēc jūs nolēmāt, ka esmu priekšnieks?

– Mans labākais draugs ir tavas draudzenes labākā drauga māsa.

– Sarežģīta shēma. Olga vai Kira?

– Oļa Aleksandrova. Mani sauc Vera.

– Griša. – pastiepj roku. Viņam ir jauka plata plauksta ar vintage trīsstūra formas zīmogu uz rādītājpirksta. – Būsim atklāti. Mums šeit ir plakana hierarhija. Vai tu vismaz nesalauzīsi manus traukus, Vera?

– Esmu veikls kā kaķis.

Griša jautri iesmejas.

– Nāc pirmdienas pēcpusdienā. Kira tevi reģistrēs un visu izskaidros. Pārrunājiet ar viņu darba grafiku un algu. Pagaidām ar pārbaudes laiku. Apskatīsim tavu veiklību, kaķi. – viņa acis smejas.

– ES nākšu. Paldies.

Atvados un dodos uz taksi. Nepacietīgais vadītājs jau ar pilnu sparu dun uz mani.

Pa ceļam es vēlreiz atskaņoju mūsu dialogu. Ko es vēlos sasniegt, iegūstot darbu viņa bērā? Ja to uzzinās mans tēvs, mani sagaida īsta histērija. Viņa meita, topošā juriste, skraida ēstuvē ar paplāti starp apšaubāmu auditoriju. Nu vai bordelī. Atkarībā no tā, kādā noskaņojumā viņš ir, šāda metafora derēs. Viņam ir sava izpratne par pasauli.

Neko sliktu šajā darbā nesaskatu, izņemot to, ka savā mūžā nekur neesmu strādājis. Un man ir maz ne jausmas, kā es to izdarīšu. Tajā pašā laikā es mēģinu atcerēties, vai Olja kaut ko stāstīja Vikai par Grišu. Es neko nevaru atcerēties.

Interesanti, cik viņam gadu. Šķiet, ka Ole ir divdesmit pieci; viņš un Ksjuša universitātē mācījās vienā grupā. Es domāju, ka viņš ir apmēram tāda paša vecuma. Viņš rada patīkamu iespaidu par pārliecinātu un draudzīgu cilvēku. Zēl, ka viņa māte ir melīga būtne.

Kad esmu savā istabā, es apsēžos pie sava klēpjatora un meklēšanas joslā ievadu joslas nosaukumu. Skatos caur sociālajiem tīkliem. Uzreiz ir skaidrs, ka Griša ieguldīja līdzekļus dizainā: tika saglabāta kopējā lapas krāsa un stils. Man likās, ka neons vairs nav modē, bet sarkanā zīme, kas met atspulgus uz sniegotās ielas, izskatās atmosfēriski. Es gribu lietainā vakarā pēc sliktas dienas doties uz bāru, lai iedzertu glāzi kaut kā stipra.

Zem fotoattēliem ir daudz atzīmju Patīk, atkārtotas ziņas un

komentāri. Atklāšana bija gaiša.

Es viegli atrodu Grišas lapu.

Viņš un Ksjuša uz jūras fona. Griša, ģērbies tikai zilos šortos, demonstrē savus abs. Ksjuša baltā peldkostīmā piekļaujas viņam. Nākamajā fotoattēlā Griša salutē ar viskija glāzi kādā ballītē. Pāris skaisti skati no ceļojuma. Vai nu Itālija, vai Portugāle. Tas ir vienkārši. Nav pārdomātu fotoattēlu parakstu vai miljons fotoattēlu no sporta zāles.

Izdaru vēl dažus klikšķus un voila – skatos viņa mammas fotogrāfiju. Labdien, Nina Iļjašenko, dzimusi 1981. gadā.

Ikdienā viņa dod priekšroku kleitām, maigām lokām un mazām rokassomiņām. Kā Vika teiktu, «meitene-meitene». Papildu mārciņas viņu nemaz netraucē. Viņai ir savs ziedu veikals Sovetskajas un Ļeņina krustojumā, netālu no «Garšas laboratorijas», kur viņa nesen tikās ar savu tēvu.

Viņas lapā ir viena fotogrāfija no bāra atvēršanas. Viņa stāv starp Grišu un Ksjušu, apskauj viņus un priecīgi smaida kamerā. Kā es viņu ienīstu.

Es redzēju Ksjušu diezgan sen. Viņa nokrāsoja matus blondus. Atklāšanai viņa izvēlējās platas bikses un apgrieztu baltu apkakli, papildinot izskatu ar lieliem auskariem.

Starp citu, šī kuce apskauj Ksjušu, ir skaidrs, ka viņa viņu ļoti mīl. Fotogrāfija atspoguļo svētku un jautrības atmosfēru. Fonā var redzēt cilvēkus dejojām. Slēgta ballīte savējiem.

Viņas barībā neparādās neviens, kas būtu līdzīgs viņas vīram, taču tas neko nenožīmē. Varbūt cilvēks nevēlas spīdēt.

Un ko man sniedz visa šī informācija?

Aizveru portatīvo datoru, nolieku uz naktsgaldiņa un aizsedzu galvu. Mēģinu saprast, ko jūtu, un aizmigšu.

5 daļa

Nākamajā rītā es atkal izlaižu vienīgo semināru. Ceru, ka no kanceles nezvanīs manam tēvam. Man nav problēmu ar angļu valodu. Es zinu visu amerikāņu popmūziku, sākot no deviņdesmito gadu beigām. Pareizāk sakot, visi teksti.

Es vienmēr sapņoju par dziedāšanu. Savā bērnībā, bezrobežu fantāzijās, es vienmēr stāvēju uz skatuves milzīgas zāles priekšā. Es esmu uzvilkusi skaistu spīdīgu kleitu, mirdzu prožektoru gaismā. Es dziedu kā sirēna. Mana mūzika ir līdzeklis pret visām kaitēm. Pusaudža gados es iztēlojos sevi kā pārdomātu rokdziedātāju ādas biksēs un melnā dūmakainā acī.

Es klausījos visu, kopš esam ieguvuši magnetofonu. Septiņos es lūdzu mammu, lai mani ieraksta mūzikas skolā, bet vecāki bija pret to. Šajā gadījumā – vienbalsīgi. Nevajag mocīt galvu ar muļķībām, koncentrējies uz mācībām. Mūzikas vietā saņēmu peldēšanas un vieglatlētikas apmācību. Vecāki uzskatīja, ka sports disciplinē un stiprina gribu. Man patika peldēt. Anna Petrovna bija laba instruktore un patīkams cilvēks. Bet es vienkārši ienīdu citus sporta veidus. Es joprojām nevaru to izturēt. Mana robeža ir staigāšana: tā skaisti un jauki iztīra manas smadzenes.

Juridiskās fakultātes vietā es gribēju iestāties pop-džeza vokālā, bet stulbi stāstīju par saviem plāniem. Lai gan klusēšana neko nebūtu mainījusi. Kopš pamatskolas zināju, ka kļūšu par

juristu. Es patiesi nesaprotu, kāpēc pasaulei vajadzīgs vēl viens slikts speciālists? Viņu jau tagad ir daudz jebkurā jomā.

Vecāki uzskata, ka tikai ar sakariem var kaut ko sasniegt, lai gan paši savu vietu saulītē ir nopelnījuši ar smagu darbu. Ja mana vecmāmiņa būtu dzīva, viņa noteikti būtu piebildusi, ka uz skatuves bija tikai šaboli un viss bija caur gultu. Tas, ka dzīvojam interneta laikmetā, protams, nav arguments.

Zem citu cilvēku gaidu smaguma, kas uz mani tika likts bez lūguma, mans sapnis pamazām izgaiss, līdz tas pilnībā apdzisa. Palika tikai nožēlas dzirksteles, ka viss bija beidzies, pirms tas vēl nebija sācies.

Eju pa ledaino aleju uz puķu veikala pusi. Man nav plāna. Indīgās dusmas ir pārgājušas, atstājot riebumu, kas sajaukts ar rūgtumu. Kā es justos, ja mans tēvs atklāti paziņotu, ka viņam ir cits? Ko darīt, ja es godīgi iesniegtu šķiršanās pieteikumu?

Zvana zvanīšana mani atdala no brauktuves trokšņa. Es novelku mēteļa kapuci. Veikals ir tīrs, gaišs un smaržo pēc pavasara. Aiz letes mani personīgi sveicina Ņina Šļuhovna Iljašenko.

– Labrīt, vai jums ir nepieciešama palīdzība jūsu izvēlē vai vēlaties iepazīties ar sortimentu? – ģērbusies baltā trikotāžas kleitā, nedaudz atsedzot plecu, un bēšā lina priekšautiņā. Mati atkal tiek sasprausti un pie sejas tiek atbrīvotas pāris rotaļīgas lokas.

– Sveiki. Man vajag skaistu pušķi pasteltoņos. – diez vai piespiežu sevi pieiet tuvāk letei. Manas kājas jūtas pielīpušas pie

grīdas, katra kustība prasa piepūli. Mana sirds histēriski pukst krūtīs: nevis no sajūsmas, bet no dusmām.

– Paskatīsimies kopā. – Viņa iznāk aiz letes un dodas uz lieliem puķupodiem ar rozēm.

Veikalā esam tikai mēs divatā. Nav klientu vai darbinieku. Es paskatos uz tavu muguru. Viņa rūpīgi izlasa maigo pumpurus.

– Kā jums patīk krēmkrāsas rozes? – smaidot pagriežas.

Es stingstu un piespiežu sevi pamāt, atbildot. Viņa satver vēl dažus mazus pumpurus un dodas atpakaļ aiz letes. Viņai ir koptas rokas bez rotaslietām, gari pirksti ar bordo manikīru. Dienas gaismā es redzu viņas zaļo acu krāsu. Tie ir tik gaiši, ka fotoattēlā man šķita zili.

Internetā ir daudz teoriju. Kaut kur viņi raksta, ka zaļacainajiem ir visharmoniskākā enerģija, bet kaut kur runā par savu atriebīgo dabu.

Gribu viņas acis saukt par blēdīgām, bet nez kāpēc atceros Grišu. Manā priekšā parādās viņa seja: taisns deguns, skaidra āda, silts skatiens, infekciozs smaids. Viņam ir mātes acis.

Es vēlreiz skatos uz viņas rokām un iztēlojos, kā viņa ar šiem pirkstiem saspiež sava tēva vaigus un dziļi skūpst viņu. Slikta dūša paceļas līdz rīklei.

Viņa apgriez ziedus ar zaru šķērēm un veido pušķi. Algoto strādnieku kustībās nav nekādas steigas. Viņa izbauda procesu un pēc tam apbrīno rezultātu.

– Tev patīk? – pagriez pušķi pret mani un atkal pasmaida.

– Pievienojiet eikalptu. – Es ar nepacietību turpinu vērot katru viņas kustību.

– Kam tas pušķis, ja nav noslēpums? – viņa to ietin rokdarbu papīrā.

«Sieviete, ar kuras vīru tu guli, – manai mātei.» – Viņa sastingst, tāpat kā iepriekšējo reizi viņas tēvs, un paskatās uz mani. Viņi satumsa. Viņi kļuva gandrīz smaragdi. Es ar maniakālu alkatību skatos viņas sejā. Cenšos apsvērt jebkuras emocijas, mikroskopiskas izmaiņas.

– Vai jūs esat Andreja meita?

– Vai tu guli ar kādu citu? – Viņas apjukums mani kaitina.

Tagad es gribu cīnīties bez žēlastības, līdz nāks pirmās asinis. Gribu viņu samīdīt, bet viņa ir nevienlīdzīga pretiniece, jo nav gatava uzņemties sitienu.

Savā priekšā redzu parastu sievieti. Ņina klusē. Viņš aizlīmē papīru ar lenti un vēlreiz paskatās uz mani.

«Man žēl, ka viss izvērtās šādi.» – pauzē un piebilst. «Es viņu mīlu kopš vidusskolas.» – kairinājums acumirkļi pārvēršas dusmās. Ieduru pirkstus letē un kā kobra metos uz priekšu:

«Viņi būtu apprecējušies pēc vidusskolas un nebūtu izpostījuši savu likteni.» Tad es nebūtu dzimis, un man nebūtu nācies piedzīvot sava tēva morālo pagrimumu. – es agresīvi rādu uz viņu ar pirkstu. «Un, ja jums būtu patiesi žēl, tad jūs būtu rīkojušies godīgi, nevis spiedušies kaktos ar manu tēvu.» Un mana māte nebūtu jaukta ar sūdiem. Un es nezaudētu nekādu atlikušo cieņu pret savu tēvu. Es... – Es nevaru izturēt emociju

spiedienu, kas uz mani sabruka kā betona plāksne, un es sāku raudāt. Es ienīstu sevi par to. Es ienīstu, ka es nevaru sist, nevis viņa.

«Man tiešām žēl, mazulīt.» – viņš tikko dzirdami saka. Es nebiju gatavs viņas žēlumam. Tas ir vienkārši nepanesami.

– Bāc tevi!

Tikai stiprs cilvēks, kuram viss ir kārtībā, spēj saprast, iejusties un atzīt kļūdas. Ņinai ir brīnišķīgs dēls, kuram ir Ksjuša, savs bizness, un, godīgi sakot, mans tēvs, kurš viņu mīl. Es neesmu akls. Tas, kā viņš viņu pasargāja, izsaka visu.

Un astoņpadsmit gadu vecumā man ir salauzti sapņi, sabrukusi ilūzija par ģimeni un izvēles tiesību trūkums.

Es nevaru apturēt asaru plūdumu. Izņemu naudu un nolieku uz galda. Viņa vēlas kaut ko teikt, bet es viņu apturu ar žestu. Pazuda vēlme likt uz galda. Naidis bija zems un virzījās nedaudz uz sāniem. Paņemu patiešām skaistu pušķi un ātri dodos ārā. Ledainais vējš saburzīs tavus matus. Izmantojiet mēteļa piedurkni, lai noslaucītu degunu. Es ieogrūdu pušķi rokās garām ejošai sievietei, ignorējot viņas apmulsušo skatienu, un dodos uz krastmalas pusi. Kāpēc es atnācu? Vai man uz viņu skatīties? Vai esi skatījies? Ar fotogrāfiju tev nepietika? Kāda neizskaidrojama vēlme sevi spīdzināt. Atvieglojumu nebija. Es eju vēl ātrāk un beidzot ierāvos skrējienā.

6 daļa

Kira ir skaista blondīne ar pretīgu raksturu. Vai varbūt tā ir mana audzināšana, es to vēl neesmu sapratis.

«Jūs nevarat valkāt savus matus darbā.» – izturas pret mani kā pret tarakānu, kas netīšām ieskrēja restorānā.

– Kā tas var būt?

«Viņi ir jāatliek.» – viņš aizkaitināti parausta ar roku, atdarinot gludu frizūru. – Viesmīļi strādā melnā krāsā. Apakšā var vilkt džinsus, bikses nav nepieciešamas, bet virsū jābūt kreklam.

– Bārmenis ir T-kreklā. – pamāju garā puiša virzienā, kurš taisa kaut kādu sarežģītu kokteili. – Un tai meitenei ir puspiesiets bobs. Mati karājas zemāk.

Kira trokšņaini izelpo, it kā sauktu sevi uz pacietību, viņas balss skan spiedzīgi:

– Nolaid matus, uzvelc kreklu, neuzdod stulbus jautājumus. Paņemiet ēdienkarti mājās un izpētiet to.

– Tātad jūs pats izlemjat, kam un kā ģērbties? Subjektīvi? – Es viņu apzināti uzrunāju personiskā līmenī, lai gan Griša brīdināja par plakanu hierarhiju.

Mani mati ir savilkti vaļīgā franču bizē, kur nekas nekarājas un neapdraud klientu šķīvjus.

«Klausies,» viņa noklusina balsi. «Es pieņemu jūs darbā tikai tāpēc, ka Griša tā teica.» Man šeit nav vajadzīgi bagāti, krustu

šķērsu žuļiki. Man vēlāk jums būs jāiztīra nekārtības. Tu te strādā līdz pirmajai piezīmei, pirmajai sūdzībai – izkritīsi kā sastrēgumā. – Viņa man pasniedz ēdienkarti ādas apvalkā ar personīgo logotipu. – Un, lai jūs zinātu, es dažreiz piekāpjos saviem darbiniekiem, ja viņi strādā lieliski un vienmēr ir gatavi viņus aizstāt.

– Un, ja viņas mati iekritīs viesu zupā, vai jūs viņiem arī pastāstīsiet par piekāpšanos vai piedāvāsit atlaidi? – Godīgi sakot, man ir vienalga, kurš un kā staigā. Bet es arī neciešu rupjības. Viņa pati mani apzīmēja, to nesaprotot, un uzreiz mani ienīda. Turklāt es nemaz nebaidos, ka mani vajā. Man nav ko zaudēt.

– Ēdienkartei jāatlec no zobiem. – dusmīgi min. – Tu sāc strādāt nākamnedēļ. Un lai nenokavētu, saproti?

Es klusi sveicu viņu ar roku. Kirino seja sagriežas. Paņemu ēdienkarti, jaku un izeju ārā. Labi, ka varu nosūtīt jebkurā laikā.

Nedēļi klaiņošu pa zāli, jo kāds raustīja manu mēli.

Es joprojām nesaprotu, kāpēc man vajadzīgs šis darbs. Dēls nav vainojams mātes negodīgumā. Es nevarēju viņam atriebties, es slepeni iegāju virtuvē, lai traukos ieslīdētu caurejas līdzekļus un iznīcinātu bāra reputāciju.

Es melošu tēvam, ka strādāju kaut kur notāra birojā. Kopēju papīrus, veicu klientu uzskaiti un visos iespējamajos veidos uzņemos atbildību par savu dzīvi.

Vakarā gausi gatavojos sesijai un atkal ritinu sociālos tīklus. Izrādās, ka Kira draudzējas ar Ksjušu un Vikusinas māsu Olju.

Tieši tā, Griša man jautāja, kad mēs satikāties, par kuru draugu es runāju. Kirinas lapa ir pilna ar fotogrāfijām, kurās viņi ir kopā no sporta zāles, kafejnīcām un kopīgiem ceļojumiem pilsētā:

«Es mīlu savas meitenes»

«Mēs ar meitenēm devāmies izrotāt pilsētu»

Un, protams, fotogrāfijas no darba vietas. Fotogrāfijā redzama melna krūzīte ar bāra logotipu, zila piezīmju grāmatiņa ar ādas vāku un sarkans manikīrs. Parakstīts zemāk: «Plānošana ir panākumu atslēga.»

Cik saprotu, Kira veic grāmatvedību un nodarbojas ar personālu.

Patiesībā man rodas iespaids, ka Grišai ir vienalga, kā viņa darbinieki sasprauž matus un ko viņi valkā darba vietā. Vienai no istabā esošajām meitenēm bija zili mati, bet bārmenei pilns kakls. Bāra vēstījums ir neformalitāte, brīvība, relaksācija un laba mūzika.

Guļu ar austiņām un pietrūkst brīža, kad atveras manas istabas durvis. Tēvs ātri pieiet pie gultas un noplēš man austiņas.

– Tu esi galīgi traks! – kliež uz mani. Viņš ielidoja manā istabā, ģērbies mētelī un zābakos. Sniegs uz viņa pleciem izkusa, atstājot mitru spīdumu. – Kas tev deva tiesības iejaukties manā dzīvē! Vai es tavā labā esmu izdarījis pietiekami daudz?! Maz? – Viņš sāpīgi satver mani aiz pleciem un parausta lejā.

Mani uzreiz atklāj viņa dusmu iemesls. Ņina sūdzējās.

– Kāpēc tu mirkšķini acis? Šī ir lupata, ko es jums nopirku! – Viņš paķer no galvgaļa zīda kreklu un parausta aiz piedurknes. Es

dzirdu auduma plaisāšanu. Viņš iemet to man sejā. Es instinktīvi novēršos. – Es maksāju par tavu apmācību. Man nepietika prāta, lai iekļūtu budžetā. Paskaties uz mani! Jūs dzīvojat patērētāja dzīvesveidā un domājat, ka visi jums ir parādā. «Viņš sāk steigties pa istabu kā traks dzīvnieks. Es saritinājos kamolā.

«Tā ir mana vaina, ka tu uzaugi savtīgs.» Jums nav ne mazākās nojausmas par dzīvi, bet jūs ejat ar vistas smadzenēm tur, kur jums nav lūgts. – viņš saka, mazliet nomierinājies.

Manī kaut kas viegli trīc no sāpēm un pazemojuma. Mans tēvs bieži šķērsoja robežu. Viņš varēja devalvēt, pacelt balsi, bet šī bija pirmā reize, kad viņš atļāvās to darīt.

Kā es varu uzticēties šai pasaulei, cilvēki, ja es nevaru uzticēties savam tēvam? Ja viņš mani neuztver kā cilvēku ar vājībām un nepieņem mani ar trūkumiem. Es viņam vienmēr būšu neveiksminieks, jo nekad nevarēšu sevi realizēt viņa jomā. Tur atrodas viņa dvēsele – ne mana.

– Kāpēc tu tagad raudi? – ar roku pieskaros savam slapjam vaigam. Sāp pleci.

Viņš apsēžas uz datora krēsla.

– Tā tad. Tagad universitāte ir mājas. Es pats tevi vedīšu. Tu man iedod karti. Tuvākajā nākotnē varat aizmirst par draugiem.

Es gribētu teikt, ka man nav neviena, izņemot Aleksandrovu, jo es baidos parādīt cilvēkiem savu neaizsargātību, un bez tā draudzība un mīlestība nepastāv.

Es vienmēr baidos, ka būšu ievainots tāpat kā viņš. Un man arī tam nav laika. Es esmu pastāvīgā kontrolē.

– Ko viņa tev teica? – Mani tas nemaz neinteresē. Es tikai gribu saprast, kas tieši kļuva par atskaites punktu, pēc kura mūsu starpā neko nevar labot. Tēvs pārrāva pēdējo pavedienu.

«Viņa pārtrauca attiecības, līdz es šķiros.» – tēvs pieceļas un iziet ārā, atstājot uz grīdas slapjas pēdas. – No rīta tu man iedosi karti. Tiekamies astoņos lejā.

– Desmitos man ir seminārs.

– Tātad jūs sēdēsiet bibliotēkā. Bez naudas daudz nevar iztikt. – aizver durvis aiz sevis.

Es noslauku vaigus. Es eju pie loga. Mammas mašīna joprojām ir pazudusi.

Paņemu sporta somu un sametu tajā visu nepieciešamo: džinsus, pāris džemperus, vairākus T-krekļus, treniņtērpu, apakšveļu. Tālāk nāk dokumenti, klēpjdators, lādētāji. Padomājusi iekāpju skapī. Sandaļu kastītē no izlaiduma glabāju vecu vispārīgu piezīmju grāmatiņu ar saviem dzejoļiem. Es sapņoju, ka mani dziesmu teksti atdzīvosies, kad parādīsies īstā mūzika. Zem šī nobružātā zaļā vāka slēpjas mana sirds.

Es rakstu ziņu savai mammai:

«Mammu, piedod. Pagaidām dzīvošu pie Aleksandrovas. Man bija kautiņš ar savu tēvu.»

Es nevēlos viņu veltīt strīda detaļām. Viņai nav jāzina iemesls. Manas rokas joprojām nedaudz trīc. Tagad es rīkojos pēc emocijām, bet tagad beidzot saprotu, ka, ja palikšu, tad visu mūžu mani uzskatīs par bezspēcīgu stulbu vistu un bakstišu uz saviem izkārņījumiem. Pietiek, ir laiks ņemt dzīvi savās rokās.

Zālē ir tumšs. Es kā sīks zaglis ielīstu galdā un atstāju karti. Es mīlu skaistumu, es augstu vērtēju komfortu, bet brīvība ir vērtīgāka.

Mans tēvs nobloķēs karti, un tā kļūs par nederīgu plastmasas gabalu.

Uz ielas mani gaida taksometrs.

– Sveiki. – Es sēžu aizmugurējā sēdekļī.

Vecs vīrietis mierīgi un gludi vada automašīnu. Radio darbojas. Aiz loga kļuva pavisam tumšs.

Pirms došanās ceļā nosūtīju Vikai ziņu ar lūgumu palikt pie viņas pāris dienas. Sirdsapziņa man vairs neļaus. Cenšos nedomāt par to, kas notiks tālāk. Atbildot uz to, es saņemu īsu uzrakstu "Mēs jūs gaidām.»

Persona, kas nāk no manas mātes, mani noķer, kad es tuvojos Vikas ieejai.

– Kas notika ar tevi un tavu tēvu? – Viņu ir grūti dzirdēt, šķiet, ka mamma brauc.

– Mums bija liela cīņa. Es palikšu pie Vikas, un tad mēģināšu dabūt hosteli vai atrast istabu.

– Mazā. – viņas balss sasilst. Viņa mani tā nav saucusi ilgu laiku. – Paliectiet pa nakti Vikijā šodien un nāciet mājās rīt. Es parunāšu ar Andreju. Ziniet, viņš ir spītīgs, bet vieglprātīgs.

– Mammu, lūdzu nedari. – pirmkārt, viņa nezina, par ko mēs runājam, un, otrkārt, es nevēlos kļūt par jauna skandāla cēloni. «Es jau atradu darbu.» – nez kāpēc es atkal domāju par Grišu.

Mamma nogurusi nopūšas:

– Ko tu darīsi rīt ar universitāti?

– Seminārs un pirmais pārbaudījums pēc pusdienām. – Skatos, kā meitene ar mazu suni staigā zem laternas.

– Labi. Nosūtiet man īsziņu, kad pabeidzat, un es jūs paņemšu. Paēdīsim kaut kur pusdienas un visu pārrunāsim, labi?

– Tas nāk, mammu.

– Mīlu tevi.

– Un es tevi. – nez kāpēc atkal gribas raudāt no maiguma.

Kāpēc jūs vienmēr vēlaties doties pie savas mātes, kad ir slikti?

Dažiem cilvēkiem paveicas ar ģimeni, bet citiem ne. Tas notiek. Gudri cilvēki saka, ka dzīvē viss ir dabiski. Mēs nākam uz zemes, lai apgūtu dzīves mācības un attīrītu karmiskos parādus. Tāpēc mums apkārt ir dažādi cilvēki. Daži dod laimi, bet citi – sāpes.

7 daļa

Es eju augšā pa kāpnēm. Aleksandrovu dzīvokļa durvis jau ir atvērtas. Tante Lera mani gaida uz sliekšņa. Viņa ir pārāk taktiska, lai uzdotu liekus jautājumus, tāpēc uzmanīgi izliekas, ka nekas īpašs nav noticis. It kā tā būtu norma pavadīt nakti kopā ar cilvēkiem. Dziļi sirdī man joprojām ir kauns, ka tēvs viņus aizrādīja.

«Verunčik, tu neticēsi, es šodien cepu ķiršu pīrāgus, man šķita, ka tu nāc.» Vasja uzvārīja tēju ar jānogu un aveņu lapām. Tas smaržo pārsteidzoši, tas tika atvests no vasarnīcas. Paši savācām. Viss ir tavs. viņa čīkst, kad novelku kurpes.

Vika jau paņēma manu somu.

«Es piezvanīju Oljuškai pēc tējas, bet tagad viņai ir darbs birojā.» Laiks ir kļuvis ļoti īss. – Tante Lera skumji nopūšas.

– Sveiki, topošie advokāti, kas iesūdzēs manu priekšnieku, jo viņš maksā kārtīgiem cilvēkiem santīmus. – Tēvocis Vasja tīši jautri nopūš no virtuves.

– Labvakar, tēvocis Vasja.

– Mammīt, mēs pie manis iedzēsim tēju, nedaudz papļāpāsim un iesim gulēt. Verai rīt ir pārbaudījums.

– Ej, protams. – Tante Lera palīdz man novilkt mēteli un apskauj. – Diezgan novājējis. Ēst dubultu porciju.

– Obligāti.

Uzreiz dodos uz dušu un pie sevis domāju, ka tad, kad visu izdomāšu, noteikti pateikšos tantei Ļerai un onkulim Vasjam. Es uzzināšu no Vikas, ko varu darīt, lai viņus iepriecinātu.

Mirdz mazā vannas istaba apvienota ar tualeti. Uz radiatora žūst melns vīriešu T-krekls. Dvielis smaržo pēc veļas mīkstinātāja.

Stāvot zem siltas dušas, jūtos skumji un noguruši. Es esmu viltnieks, kurš ir ieņēmis vietu šajā mājīgajā paradīzē.

Rīt es padomāšu par to, vai es neapkaunoju Aleksandrovus. Ko man darīt ar studijām, par kurām maksā mans tēvs, un vai man stāstīt mammai par mūsu ģimenes nonākušo strupceļu?

Kāju paklājiņu piekarinu pie radiatora, spoguļi noslauku ar speciālu lupatiņu un atstāju mazo lodziņu vaļā vēdināšanai.

Aleksandrovi skatās kādu vakara sarunu šovu. Zāli izgaismo zils televizora ekrāns, gluži kā bērniībā. Man patika sestdienas vakari. Vecāki bija mājās. Mēs ēdām čeburekus, kurus rūpīgi nodeva vecmāmiņa Taja, un skatījāmies kādu koncertu pa TV. Mums bija arī kaķis vārdā Susliks. Tētis to atnesa no ielas, paslēpdams zem jakas, jo ārā bija zem četrdesmit zem nulles. Tētis nav slikts cilvēks, viņš mani mīl. Zinu, bet nejūtu. Sajūta un apziņa ir divas dažādas lietas.

- Ar labunakti. – izspiežu smaidu, ejot pa gaiteni gar gaiteni.
- Nomierinies, Verus. Es tev tur sagatavoju vēl vienu segu, ja tev paliks auksti.
- Paldies, tante Lera.
- Ar labunakti. – onkulis Vasja pasmaida, un es sirsnīgi

pasmaidu pretī.

Vikusja jau sēž uz iztaisnotā dīvāna ar pīrāgu šķīvi. Uz kumodes blakus gultai ir divas kūpošas krūzes.

Es būtu varējusi apgulties Oljas gultā, bet Vika mums izklāja dīvānu. Kā tas notiek, ka svešinieks kļūst par tavu tuvāko cilvēku?

– Iepriekšējā dzīvē mēs bijām māsas, Aleksandrova. – es apgūlos viņai blakus un paliku rokas zem vaigiem. – Mēs dalījāmies vienā istabā divatā un sapņojām kopā pārcelties uz Maskavu, kā īsti provinciāļi. – Jūtu jaunu noguruma uzplūdu. Nav spēka kustēties.

Vika apguļas viņai blakus un noliek rokas zem vaiga spogulī.

– Tātad iepriekšējā dzīvē es biju ļoti laimīgs.

Es skatos uz viņas vasaras raibumiem, brūnajām acīm un dzimumzīmi uz viņas augšlūpas, piemēram, Natālijai Oreiro. Garīgā tuvība šajā brīdī mani fascinē.

No blakus istabas dzirdama klusa televizora murkoņa.

– Vai tavs tēvs tevi izsvieda? – Vika klusi jautā.

– Nē, es aizgāju. Es aizstāvu neatkarību un visu to. – smejojties piebilstu. – Bez kartes. Tā nu es no bagāta tukša ligzdas pārvēršos par strādīgu un pievienojos darba masām.

– Nerunā muļķības. – Vika pieceļas, iekost pīrāgu un domīgi košlā. – Ko tu darīsi?

– Nezinu. Man nav daudz skaidras naudas, bet man ir darbs. Es tiešām nezinu, vai viņi man maksās par pārbaudes laiku. Es kaut kā neuzdevu sev šo jautājumu. – Es apgriezšos uz muguras

un paskatos uz griestiem.

– Nu, jūs esat jurists, ieskatieties likumos. – pasniedz man tējas krūzi. «Neuztraucieties, jūs varat palikt pie mums tik ilgi, cik vēlaties.»

Es jautājoši paskatos uz Viku.

«Kad jūs uztraucaties, starp jūsu uzacīm parādās grumba tieši šeit.» – Rāda ar pirkstu uz pieri. – un tu biežāk aizver acis. Manējais nebūs pret to, jūs zināt.

– Liels paldies. Tā ir patiesība. – Iedzeru malku tējas. – Es mēģināšu kaut ko izdomāt. Varbūt jūs atradīsiet istabu.

– Varbūt atradīsim kādu lētu vienistabas dzīvokli. Šaujam kopā?

– Kas par sūdu, Aleksandrova?

– Es atradīšu darbu. Es nepazudīšu angļu valodā.

– Vai tas nav agri pirmajā gadā? Jānopelna mašīnas.

«Vai jums nav par agru skraidīties ar paplātēm?»

– Man ir kas cits. Man nebija vajadzīga palielināta stipendija.

Es ienīstu jurisprudenci no visas sirds, jūs to dzirdat katru dienu. – Es arī paņēmu pīrāgu. Gaisīga mīkla, skābens pildījums – dievīgs. Tantei Ļerai jāatver pašai sava konditoreja.

«Mēs izlauzīsimies cauri tur, kur mūsējais nepazuda.» Šķiet, ka Ksjukina puisis ir parasts šefpavārs, nevis mantkārīgs. Runājiet ar viņu, lūdziet avansu.

Vika domā, ka pēc mūsu ceļojuma es dabūju darbu bārā, lai kļūtu neatkarīga un nebūtu atkarīga no tēva.

– Nestrādājot ne dienu?

– Izskaidrojiet situāciju. Savulaik viņš arī aizstāvēja neatkarību, sacīja Ksjukha.

– Vai man viņam paskaidrot, ka esmu dumpīgs pusaudzis?
«Tu sapratīsi, Maslova, viņa nav maza.»

Vika aizmieg ap vienpadsmitiem. Es mētājos un griežos bez miega. Savācu drosmi un beidzot paceļu klausuli. Trīs pazuduši manam tēvam. Un tad ziņa: “*Kad tev apniks slēpties pie drauga un tu skriesi mājās, mēs parunāsim.*» *Jums ir jābūt atbildīgam par savām darbībām.*»

Nav šaubu par to, kā es tur nokļuvu, bez atvainošanās par rupjiem vārdiem.

Kāpēc tagad, tumsā, aci pret aci ar savu dvēseli, es jūtos vainīgs? Es visu izdarīju pareizi.

Tā nav mana vaina, ka neattaisnoju uz sevi liktās cerības. Un man ir tiesības aizstāvēt to, kas man ir dārgs. Bet kaut kādu iemeslu dēļ dziļi sevī es vienmēr šaubos un neticu, ka esmu mīlestības vērts.

Rīt no rīta es piezvanīšu Grišai un parunāšu ar viņu. Mana sirds kļūst ātrāka no domas, ka rīt es dzirdēšu viņa balsi.

8 daļa

Rīts sākās agri. Ārā valda īsta viesuļvētra. No vēja nožēlojami zvana loga stikls. Dzīvoklis ir silts. Izdzeru trīs vienā un paskatos uz pagalmu. No sniega nebija palikušas nekādas pēdas. Vakar viss bija balts, klājot ielu netīrumus, bet šodien tas ir kļuvis par nejauku, pelēku bardaku.

Esmu nobijies. Lai cik drosmīgs es būtu, nākotne mani biedē. Ko darīt, ja es tiešām netikšu galā?

Tante Lera un Vika joprojām guļ. Tēvocis Vasja devās uz savu maiņu. Dzirdēju viņu klusi ejam pa koridoru. Grišai vēl nav jēgas zvanīt. Pēc darba viņš pēkšņi aizmieg. Es ļoti vēlos atkal izlaist universitāti, bet es ieiešu bibliotēkā un tad parādīšu seminārā. Man tests ir tikai pēc pusdienām. Es izmantošu logu un došos uz bāru. Naudas jautājumu labāk pārrunāt klātienē.

Es jūtos neveikli. Pirmkārt, man ir grūti jautāt, otrkārt, es jūtu, ka apmaiņa būs nevienlīdzīga. Man vispār nav darba pieredzes. Tagad mani apstākļi un motivācija ir krasi mainījusies.

Es zinu, ka smadzenēm nepatīk nekādas izmaiņas, pat pozitīvas. Jebkuras izmaiņas izraisa nervu spriedzi. Tas man izskaidro satraukumu pirms nākamās dienas.

Nomazgāju savu krūzi, noslauku galdu un eju pārgērbties. Es jau iepriekš atstāju mantas uz veļasmašīnas vannasistabā, lai vēlreiz nebrauktu pie Vikas un nepamodinātu. Viņa guļ ar

smieklīgu muti un šķīrās. Es pavadīju pusi nakts, mēģinot paķert viņai segu, un tad es atteicos no šīs idejas un gulēju zem rūtainas flaneles.

Godīgi nosēdējis semināru par valsts un tiesību teoriju un nenomirstot no garlaicības aizmugurējā galdā, dodos uz metro. Labi, ka arī Grišina bārs atrodas centrā.

Metro ir smacīgs un pārpildīts, lai gan sastrēgumstunda ir pagājusi. Uzrakstu ziņu priekšniecei un lūdzu, lai viņa mani ieliek pēdējā rindā. Es tik un tā neizturēšu testu, tāpēc nav jēgas raustīties.

Pa ceļam novēloti nodomāju, ka tomēr vajadzēja piezvanīt. Grišas var vienkārši nebūt, vai arī bārs vienkārši ir slēgts. Šajā gadījumā es noskūpstīšu durvis un aiziešu, izšķērdējot savu ceļa naudu.

Ārdurvis tiešām ir ciet, eju tālāk, meklējot dienesta ieeju. Pavelku dzelzs durvis, un tās padodas. Ieeju iekšā un eju pa tumšu koridoru, ejot garām tualetēm un saimniecības telpām. Iekšā valda absolūts klusums. Es izeju zālē un skaļi jautāšu, vai šeit kāds nav. Pirms paspēju atvērt muti, manas acis saskaras ar attēlu, kas nez kāpēc man sāpīgi sažņaudzas sirdij – Ksjuša skūpstās ar Grišu.

Viņa sēž uz augsta bāra krēsla, Griša stāv starp izplestām kājām. Ksjušas rokas rakņājas gar viņas plato muguru, saspiežot viņas smilškrāsas sporta krekla audumu. Griša ar vienu roku balstās uz bāra letes, ar otru ierok sevi viņas matos, kas kā ūdenskritums krīt pār viņas muguru. Apkārt esošā atmosfēra ir

iekāres piesātināta. Tas nav tikai skūpstis, vairāk kā priekšspēle.

Es atkāpos, bet Griša, it kā sajutusi manu skatienu, pacel
acis. Man liekas, ka esmu pieķerts lūrējam. Sasodīts, kāpēc es
nezvanīju?

Griša atraujas no Ksjušas lūpām, iztaisnojas un izbrauc ar roku
caur viņa matiem. Viņš arī izskatās apmulsis.

Ksjuša lēnām pagriežas un skatās uz mani augšā un lejā.
Viņa ir skaista, bet augstprātīgais izskats atņem viņai pievilcību.
To nevar izlabot ne uzgriezts deguns, ne izteiksmīgas acis. Viņa ir
ģērbusies vilnas biksēs ar platām kājām un lavandas krāsas kuplu
džemperī. Jaunie mati viņai piestāv.

– Man žēl. – Mēģinu savest kopā. – Man vajadzēja piezvanīt.
Griša, es gribēju ar tevi parunāt.

Ksjuša turpina skatīties uz mani. Griša izdveš, it kā savācot
domas, un pasmaida.

– Nav biedējoši. – Viņš norāda ar roku manā virzienā. – Šī ir
Vera, mūsu jaunā darbiniece, un šī ir mana draudzene Ksjuša.

Es pamāju un speru dažus soļus uz priekšu. Ksjuša turpina
izlikties, ka viņa mani nepazīst.

Pirmo reizi mēs īsi redzējāmies uz ielas. Varbūt viņa mani
neatceras, bet otro reizi pusī dienas pavadījām piknikā, svinot
Oljas dzimšanas dienu. Nez kāpēc Vika mani paņēma sev līdzī.
Mēs ar Olju nekad nebijām draugi, un es jutos ļoti nevietā.

Man pat telefonā ir fotogrāfija no tās dienas. Es izdzēsu visu,
ko man atsūtīja Vika. Es atstāju tikai mūsu selfiju. Mums ir
sešpadsmit. Mēs uztvērām pirmos saulrieta skatus. Vika priecīgi

iesmejas kamerā, viņas breketes mirdz, un es noskūpstu viņu uz vaiga.

Beigusi skatīties, Ksjuša mani sausi sveicina. Viņš nolēc no bāra krēsla un paņem no letes mazu rokassomiņu uz ķēdes un vieglu, īsu aitādas mēteli.

– Es iešu. – Viņa noskūpst Grišu uz vaiga un mīli noglāsta viņa kaklu. Viņš viegli pagriežas pret mani un vienaldzīgi izmet mani. – Čau, jaunais darbinieks.

Es klusēju. Ārkārtīgi dīvainā uzvedība. Iepriekš viņa man likās parasta meitene, bet tagad viņa rada iespaidu par plēsēju, kas aizstāv savu teritoriju. Ksjuša iziet pa ārdurvīm, klikšķinot papēžus.

Vienīgās gaismas telpā ir sarkanās neona gaismas virs bāra letes. Aiz loga pelēcības dēļ bārs ir diezgan tumšs. Krēsli ir augšā. Uz viena no galdiem ir izlikti dokumenti un planšete.

Griša nāk aiz bāra.

– Vai vēlies kafiju? – viņš arī jautā, «trīs vienā» nemaz nav mans stāsts.

– Ar lielāko prieku. Ja iespējams, kokosriekstu kapučīno.

Sēžu pie letes un vēroju veiklās kustības. Par tiem nav šaubu, tikai profesionāla slīpētā skaidrība.

Izmantoju mirkli un paskatos uz Grišu. Ja neskaita acu krāsu un blondos matus, viņam ar māti nav nekā kopīga. Grišas ķermeņa uzbūve, iespējams, paņēma pēc viņa tēva. Mani vienmēr pārsteidz, kā parasta izskata sievietes precas ar skaistiem vīriešiem. Tik daudz, ka viņi uzskata sevi par laimīgu, jo ir

laimējuši džekpotu.

Griša nolaiž man priekšā melnu krūzi. Uz apakštasītes ir maza konfekte un tējkarote ar skaistu kātu. Es to griežu rokās.

– Sudrabs. Itālijā komplektu par santīmiem iegādājos mazā antikvariātā. – paskaidro un apsēžas viņam blakus.

– Skaists. Tu mīli savu darbu, vai ne? – sēžam tik tuvu, ka ceļi gandrīz pieskaras. Viņa seja tuvplānā nepieviļ: skaidra āda, balti, vienmērīgi zobi. Skropstas ir vieglas, gandrīz neredzamas.

«Un mērķis bija to visu sākt bez mīlestības.» – Viņš pamāj ar roku, iezīmējot telpu.

– Nu, cilvēki sāk. Viņi apprecas un pēc tam kaut kādu iemeslu dēļ dzemdē bērnus. Viņi melo viens otram, sāpina viens otru, tērē laiku. – es domīgi nomurminu un apstājos zem viņa skatiena. – es nedomājot noteicu, piedod. – Es jūtos apmulsusi. – Griša, piedod, ka atnācu nezvanot. Tas nebija smuki.

Izmēģinu kafiju – aromātisku, vidēji stipru. Perfekti. Griša sirsnīgi pasmaida un viņa dvēsele kļūst vieglāka, kauns pazūd.

– Ejam. Ko jūs gribējāt apspriest? Vai Kira kaut ko palaida garām, un jums joprojām ir jautājumi?

– Kira ir mīļa un liela boss, viņa nevarēja neko palaist garām. – Es nespēju noslēpt sarkasmu savā balsī.

Griša smejas. Šī ir pirmā reize, kad satiku cilvēku, kurš tik daudz smaida. Viņam noteikti nebija nekādu problēmu ar meitenēm vai draugiem.

«Viņa dažreiz ieslēdz «vixen režīmu» – viņa liek pēdiņās ar pirkstiem, bet viņa tiešām ir izcila speciāliste. Kira izrāva

manu labāko palīgu virtuvē. Noorganizēja foršu reklāmu. Viņa un Ksyukha ir draugi kopš bērnudārza. Viņa par viņu galvoja un tai bija taisnība.

Es jūtos aizkaitināts, un tas vispār neattiecas uz Kiru. Iedzeru vēl vienu malku kafijas un apkopuju domas. Iepriekš tēvam tikai prasīju naudu.

– Lieta tāda, ka tagad es... kā to pateikt. Īsāk sakot, es aizgāju no mājām. – Grišas uzacis paceļas. «Starp citu, jūsu mātes dēļ es gribētu piebilst: «Man tiešām ir nepieciešams avanss.» Un jā, es saprotu, kā tas izskatās, bet es to izdomāšu. – Gribu pielikt roku pie sirds, lai pārliecinātu viņu par manas attieksmes nopietnību.

Vakar apstākļi mainījās, un es patiesi ticu tam, ko saku. Tagad Kiru nevarēs nosūtīt, bet tas ir labi, es izdzīvošu.

Griša piesit ar pirkstiem pa galda virsmu un paskatās uz mani.

– Kaut kāds pusaudžu dumpis? – balsī ir jautrība.

Un tas man atkal nonāk.

– Man ir astoņpadsmit, labvakar. – nomurminu un bezjēdzīgi grozu savu pustukšo krūzi.

– Protams, piedod. Un kur dzīvo pieaugusi, neatkarīga meitene?

– Pie drauga. Bet pagaidām tas arī viss. – attaisnojums izklausās bērnišķīgi.

– Manuprāt, pirmo reizi doties uz darbu sesijas vidū nav laba doma. Es jums iedošu nelielu avansu, un jūs varēsiet brīvdienās doties ārā strādāt. – ievelku elpu mutē, lai iebilstu, bet Griša mani aptur ar žestu un turpina. «Es varu jums piedāvāt

istabu un ēdināšanu pie manas vecmāmiņas.» Nav jāmaksā. Jūs palīdzēsiet viņai visā mājā: iepirksieties, maksāsi par komunālajiem pakalpojumiem, dažreiz uzkopsiet. Kopumā viss, kas jums nepieciešams. Kā jums patīk piedāvājums?

Es berzēju plaukstas uz džinsiem. No vienas puses, mēs gribējām īrēt dzīvokli ar Aleksandrovu, bet, no otras puses, tie ir iluzori plāni. Ar avansa maksājumu nepietiek gan drošības naudai, gan īres maksai. Es nevarēšu ilgi apkaunot tanti Ļeru un tēvoci Vasju. Man joprojām ir sirdsapziņa. Un Griša man piedāvā piemērotu variantu.

– Kā ar laiku?

– It kā jūs piekrītat. – Viņš paņēma telefonu un atslēgas no galda virsmas. – ej.

– Man ir kontroldarbs pēc pusotras stundas. – Es viņam sekoju.

«Mēs to izdarīsim, kaķīt, nebaidieties.» – iekšpuse jūtas patīkami silta no absurdās apstrādes.

Pirmo reizi vīrietis par mani patiesi rūpējas. Es negaidu no Grišas netīru triku. Kopš kura laika es kļuvu tik lētticīgs?

Grisha ir tālu no jauna, bet ļoti tīrs Audi. Salonā jūtama tik tikko jūtama tualetes ūdens smarža.

– Vai jūs vispār zināt, kā tīrīt? – jautā, iedarbinot dzinēju.

– Un pat gatavot, iedomājieties. – Piesprādzēju drošības jostu.

– Es negribēju tevi aizvainot. – Viņš atstāj autostāvvietu. «Tas ir tas, ka jūsu somas cena ir pretrunā ar attēlu.»

«Maniem vecākiem ne vienmēr bija nauda. Viņi arī pazuda

darbā, tāpēc es vispirms iemācījos lietot gāzes plīti, bet pēc tam vārīju savu pirmo zupu. Tas bija briesmīgi, no iepakojuma.

– Vai jūsu kulinārijas centieni tika novērtēti?

«Mammai slikti izlikās, ka tas ir garšīgi.» Un mans tēvs to ielēja izlietnē. – Es paskatos ārā pa logu. – Kāpēc jūs ar aģentūras starpniecību neatrodāt vecmāmiņai palīgu?

– Neviena to nevar izturēt. – Griša ieslēdz pagrieziena signālu.

– Vai jūs domājat, ka es varu tikt galā?

«Tas ir tā, it kā jums nebūtu izvēles.» Jūs esat nolēmis ieiet pilngadībā: tagad pagriezieties. – Kāpēc man šķiet, ka viņš atkal par mani smejas?

Novietojamies viena no dzīvojamo rajonu pagalmā. Māja ir jauna, piecstāvu. Blakus ir aptieka, pāris veikali, pāri ceļam parks. Kluss, mājīgs rajons. Ejot uz ieeju, es novēloti ceru, ka tā ir viņa tēva māte, nevis Ņina Šļuhovna.

Ieeja ir tīra, bet joprojām smaržo pēc krāsas.

Kamēr gaidām liftu, pārbaudu savas ziņas. Pāris no Vikas, viens no Lebedeva ar uzaicinājumu uz kino pēc pārbaudes un nokavēts no mammas. Es apsolu viņai atzvanīt. Atbildi saņemu: «Domā, *meita*.» Es smaidu. Es paceļu acis un saskaros ar Grišas pētošo skatienu. «Viņš nav tik balts un pūkains,» viņa galvā mirgo.

– Lifts ir gatavs. – Griša ļauj man iet uz priekšu.

Mēs uzkāpjām uz trešo stāvu. Redzu, ka dzīvokļa durvis ir vaļā, bet viņas platās muguras dēļ neredzu dzīvokļa saimnieci.

– Sveika, vecmāmiņ.

– Sveiks, Gorja. – dzirdu diezgan zemu balsi.

Bēdas?

Griša pāiet malā un es viņu redzu. Dieva māte.

9 daļa

Es pat nezinu, ar ko sākt to aprakstīt. Viņa ir ļoti gara, gandrīz tikpat augumā kā Griša, stalta. Pelnu blondie mati tiek savilkti atpakaļ sarežģītā matu griezumā. Viņa ir ģērbusies purpursarkanā uzvalkā: platas bikses un krekls. Uz plaukstas locītavām ir neticami daudz rokassprādžu. Izskats ir sīksts. Likās, ka viņi mani izbāza caur metāla detektoru un tajā pašā laikā pārmeklēja, izgriežot manas kabatas. Vecmāmiņa ir prokurore.

– Iepazīstieties, šī ir Doroteja Arkadjevna, un šī ir Vera.

– Sveiki. – Viņa mierīgi pamāj. – Skaists vārds, spēcīgs.

Nāciet iekšā, nav jēgas vazāties uz sliekšņa.

Mēs ar Grišu novelkam kurpes un novelkam virsdrēbes vecmāmiņas vērībā. Viņa nenolaiž no manis izbalušās acis.

Griša viņu noskūpstā un atvainojas par spontāno ierašanos un dāvanu trūkumu.

Paprasīju atļauju un devos mazgāt rokas. Domīgi nopētu zelta krānus un dīvaino gleznu kaltajā rāmī. Raksts atgādina uz šķīvja izsmērētu Olivjē. Apokrifs, lai neteiktu vairāk.

Noslauku rokas ar verdošu baltu divieli un eju pa garo koridoru pretī balsu skaņām. Ceru, ka vecmāmiņai-prokurorei ir putekļu sūcējs, citādi man muguras sāpes garantētas.

Pirms ieiešanas viesistabā es dzirdu Baba Doras zemo balsi:

– Vai šī ir tava jaunā draudzene? Man prieks, ka izšķīrāties

ar to šaboldu.

Pie sevis smejos, vecmāmiņa izteicās tāpat.

– Bah, es un Ksjuša esam kopā. Ir pagājuši gandrīz pieci gadi, jūs to ļoti labi zināt. Nerunā par viņu tā. Tas nav patīkami.

«Ja jūs neesat precējies piecus gadus, tas nozīmē, ka tas nav jūsu lieta.» – viņš kategoriski nogriež.

Ieeju istabā. Gaiša istaba ar daudz zaļiem augiem, antīkām mēbelēm un molbertu stūrī. Vienīgās modernās lietas šeit ir milzīgs dīvāns ar samta apdari un liels televizors.

Vai nu vecmāmiņa ir bagāta veca sieviete, vai arī viņas dēls ir bagāts. Tagad es noteikti zinu, ka Baba Dora ir viņa tēva māte. Gaitenī karājas fotogrāfijas. Es kļūdījos, Grišas tēvs ir parasts vīrietis, vidēja auguma un miesasbūves. Es nekad nebūtu domājis, ka viņi ir radnieki. Gaitenī karājās arī Doras fotogrāfija ar vīru un Grišina fotogrāfija, kas uzņemta, kad viņam bija trīspadsmit gadu. Viņš ir ģērbies futbola formā un ceļgalu zeķēs, sēžot ar bumbu uz zāles.

Dūmi istabā ir biezi, un pat atvērts logs nevar palīdzēt. Griša un vecmāmiņa sēž pie koka galda. Starp tiem ir masīva pelnu trauks, un, spriežot pēc smaržas, porcelāna krūzēs ir kafija. Vecmāmiņas acu zīmulis acumirkli paskatās uz mani. Es gribu nogludināt matus un iztaisnot drēbes. Nespēdama izturēt viņas skatienu, es soļus pie galda un bez aicinājuma ieņemu vietu. Griša ieļej man kafiju.

– Tātad jūs gribējāt neatkarību? – Vecenīte uz mani skatās tikpat ironiski kā Griša pie bāra.

«Es izklāstīju situāciju tā, lai Doroteja Arkadjevna saprastu, ar ko viņai ir darīšana. – skaidro Griša.

– Es teiktu, ka gribēju brīvību un iespēju pašam pieņemt lēmumus. – vecmāmiņa šņāc. Tomēr viņi izskatās līdzīgi savam mazdēlam.

– Labi, ka viņš nāk no bagātas ģimenes, viņš man nenopūtīs galvu un neko no manis nezags. Es te biju viena. Viņa pat mēģināja sagrābt manu franču pulveri.

– Labs pulveris? – paslēpju smaidu krūzē.

– Citādi. – Viņa izvelk garos sausos pirkstus gar vaigu. It kā demonstrējot franču kosmētikas priekšrocības.

– Kāpēc nolēmāt, ka esmu no bagātas ģimenes?

– Es neesmu akls. – pamāj ar roku. – Tavi mati ir tik spīdīgi.

Es biju pārsteigts. Es nekad agrāk nebiju redzējis šādu bagātības definīciju. Griša pavelk un paskatās uz mani no nedaudz nolaistajām skropstām. Pēkšņi es saprotu, ka vēlos būt viņa uzmanības centrā. Mantkārīga, nevaldāma sajūta. Ar grūtībām pievēršu skatienu savai vecmāmiņai-izsekotājai.

– Doroteja Arkadjevna, man pēc stundas ir pārbaudījums. Vai varat, lūdzu, izklāstīt visus nosacījumus man?

– Business. – Viņa paskatās uz mazdēlu un pamāj manā virzienā. – Jāpērk pārtikas preces, reizēm jāgatavo, jāiet uz pastu, jāuztur kārtība. Jūs varat izpildīt uzdevumus vakaros vai brīvdienās. Es jums iesniegšu nedēļas plānu. Pārcelties varēsi tuvāko pāris dienu laikā. Nepiegružot, nevest apkārt vīriešus, netrokšņot pēc deviņiem vakarā. Es eju gulēt agri. – Nez kāpēc

tas man liek smieties. Skatoties uz viņu, es domāju, ka vecenei savulaik bija lietas pa labi un pa kreisi. Spriežot pēc fotogrāfijas, jaunībā viņa bija ļoti laba.

– Jūs varat pasūtīt produktus tiešsaistē. Vecmāmiņai šim nolūkam ir atsevišķa karte.

– Deg! Tas nav piemērots.

– Man žēl. Dorotejai Arkadjevnai ir atsevišķa karte.

– Tā ir labāk. – Viņa atkal labvēlīgi pamāj.

– Kā ar tīrīšanu? – Man, godīgi sakot, nepatīk tīrīt.

– Uzkopšanas pakalpojums nāk reizi nedēļā. – Dora atbild.

Es gribu atviegloti uzelpot. Paldies, ka tīrīšana pastāv un vecmāmiņa to var atļauties. – Jūs varat pārvietoties, kad vien vēlaties. Gorja jums parādīs istabu.

Griša pelnu traukā nodzēš cigareti, un mēs ejam pa gaiteni.

– Vai tā ir tava istaba. – Griša atver man durvis. – Pirms jums neviens šeit nedzīvoja. Pāris palīgi pazuda, pirms viņi varēja pārvietoties. Vecmāmiņa parasti nestāvēja ceremonijā. Viņa ir diezgan izvēlīga, bet tu viņai patiki.

– Tātad man ir paveicies. – Es eju pie loga.

Skats paveras uz lielu parku. Pavasarī būs skaisti, bet neesmu pārliecināta, ka varēšu izbaudīt lekno zaļumu. Viss ir pārāk nenoteikts. Iepriekš mana dzīve bija vienkārša un skaidra, bet es tajā neko neizlēmu. Es vienkārši gāju pa man parādīto taku. Tagad es esmu pats sev priekšnieks, bet mana neskaidrā rītdiena ir pilna ar šaubām.

Es joprojām nespēju noticēt, ka nolēmu veikt krasas izmaiņas.

Nav skaidrs, vai mēs ar Doru Arkadjevnu sapratīsimies. Man šķiet, ka vecmāmiņa man tomēr ļaus atpūsties.

– Vari paņemt veļu no skapja. Kad plānojat pārcelties? – Iegrimis savās domās, es nepamanīju, kā Griša pienāca pie loga un nostājās man blakus.

– Es domāju, ka nākamās pāris dienas. Es nokārtošu pārbaudi un ķeršos pie lietas.

Pabrīdinājis Doru Arkadjevnu par saviem plāniem, es atvados. Griša noskūpst viņu uz atvadām, un mēs dodamies uz mašīnu.

Rīta dubļus klāja ledaina garoza. Pacēlās stiprs vējš.

Griša palīdz man iekāpt mašīnā. Ar vienu roku viņš tur durvis, bet ar otru bez svara pieskaras muguras lejasdaļai, pasargājot viņu no krišanas uz slidenās ielas. Bezjēdzīgs žests. Veltījums labai vecāku audzināšanai. Bet mana sirds uz mirkli izlaiž pukstēšanu no sajūsmas. Tā notiek, kad tu steidzies lejā no milzīga kalna. Tas aizrauj elpu ar prieku. Pat caur biezo mēteļa audumu es jūtu viņa pieskārienu. Es atceros, kā viņš skūpstīja Ksjušu, un es viņu apskaužu.

10 daļa

Griša mani izlaiž netālu no universitātes desmit minūtes pirms ieskaites sākuma. Paņemu somu no aizmugurējā sēdekļa un, atvadoties, pametu patīkami smaržojošo auto salonu. Ejot es uzrakstu mammai, cikos būšu brīva, un ieeju jaunajā ēkā.

Lebedevs stāv pie loga.

– Maslova, kāpēc tu neatbildi uz ziņām? – Viņš pielāgojas manam solim.

– Jo man nav nekādas vēlēšanās simts reizes atkārtot vienu un to pašu. Mani tu neinteresē, Maks.

Viņš pagriežas pret mani un iet atmuguriski.

– Kas tevi interesē? Tas puisis sūdiģajā mašīnā, kurš tevi atveda uz šejieni?

Es skatos viņam sejā. Makss ir dusmīgs. Es pamanīju viņa rūdījumu jau septembrī, tiklīdz ieradāties skolā. Fiziskajā izglītībā viņš sastrīdējās ar kādu vecāko klašu studentu. Viss pūlis viņus atrāva vienu no otra. Es nezinu, ar ko viņi nedalījās.

Viņš sēdēja logā un skatījās, kas mani atvedīs un kādā mašīnā.

– Maks, tu tūlīt mirsi. – Es pamāju uz kāpņu pusi. – Tev nav ko darīt, kāpēc tu skaties pa logu? Varbūt jums joprojām ir binoklis?

Viņš pēkšņi satver mani aiz pleciem un spēcīgi saspiež.

– Ko tu gribi, ja? Kāpēc tu man krīti uz nerviem, Maslova? – mēģinu izlauzties, bet viņš cieši satvēra. – Visas meitenes ir trakas pēc manis.

– Nu ej pie savām meitenēm. – Es nokrauju viņa rokas, kad viņš nedaudz atlaida tvērienu.

Lebedevs atkāpjas un paberzē kaklu.

– Atvainojiet. Tiešām žēl. Tava augstprātība mani dažreiz vienkārši sanikno. Ejam, citādi kavēsimies. Prāvests mūs apēdīs.

Viņš paņēma manu roku un velk pretī publikai. Būtu muļķīgi to vilkt atpakaļ, jo īpaši tāpēc, ka viņš atvainojās. Maksa roka ir liela un silta.

Mūsu klasesbiedri jau stāv zem kabineta. Kāds skatās telefonā, kāds mēģina kaut ko atkārtot. Situācija ir saspringta. Nastja Usmanova, sēžot uz palodzes ar ūdens pudeli. Viņa skatās uz mūsu rokām un tad paskatās uz Maksu. Sasodīts, manas attiecības ar klasesbiedriem jau ir foršas, es negribētu tās vēl sliktāk pasliktināt ar prefektu. Uzmanīgi atlaižu roku un ieliku to džemperu kabatā.

– Vera, es tevi iekļāvu pēdējā desmitniekā, kā jau prasīji. – Viņa nolēc no palodzes un nāk mums pretī. – Sveiks, Maks. – pasmaida un met acis. Viņa to dara diezgan prasmīgi astoņpadsmit gadus vecai meitenei.

Laiks skrien pārsteidzoši ātri. Aleksejs Petrovičs šodien ir labā garastāvoklī, un tāpēc, kāda brīnuma dēļ, es saņemu četrinieku. Teikt, ka esmu laimīgs, nozīmē neteikt neko. Ne velti es nokopēju kāda cita piezīmes. Mana roka gandrīz nokrita. Kaut kas palicis atmiņā.

Lebedevs nolēma vairs nespīst. Pēc pārbaudes viņš kopā ar kursabiedriem netālu no universitātes devās boulingā. Sanāk

gandrīz visa grupa. Jau pāris mēnešus visi, izņemot Maksu, vairs neaicina mani pie sevis. Bet šodien viņš atstāj mani vienu. Viņš ir gudrs puisis, tāpēc es viņu cienu.

Gaidu mammu, domāju par pārvākšanos. Nolēmu Vikai neko nerakstīt, bet vakarā aprunāties ar viņu. Pa ceļam noteikti nopirkšu Aleksandroviem kruasānus ar pistācijām. Ceru, ka maiznīca vēl būs atvērta.

Mamma mani savāc pie universitātes vārtiem. Ir gandrīz laiks vakariņām. Sēžam klusā restorānā, viesmīlis mums jau atnesa dzērienus. Mūsu galdiņš atrodas pie loga ar skatu uz krastmalu. Pretīgo laikapstākļu dēļ tā ir pamesta.

Apbrīnoju savu mammu: tekstūras mati, vīna krāsas uzvalks, gaiši brūnas ēnas, uzsverot acu toni. Kad viņa smaida, tie izskatās kā siltas smiltis. Žēl, ka pēdējā laikā tas notiek pārāk reti.

Mēs tik ilgi neesam pavadījuši laiku kopā. Šķiet, ka tā ir mūžība.

– Kā ir ar rezultātu? – Mamma graciozi saliek plaukstas uz galda.

– Četri.

Mamma smaida, bet acis skumjas. Nav sīku krunciņu, kas liecina par smaida patiesumu. Es ļoti vēlos ar viņu atklāti runāt par visu, kas ir sakrājies pēdējo dienu laikā, bet es nezinu, kā tam pieiet. Es baidos viņu nodarīt pāri. Vai es gribētu zināt patiesību, ja būtu viņas vietā?

– Gudra meitene. Meitiņ, kad tu atgriezīsies mājās? Nu mums bija kautiņš, visiem gadās. Kāpēc doties prom uzreiz?

– Es neatgriezīšos, mammu.

Mamma izskatās neizpratnē. Mums tiek izsniegts pasūtījums. Mamma virpina rokās dakšiņu un pēc nelielas pauzes turpina:

«Es zinu, ka pēdējā laikā esmu daudz strādājis. Jūs un es sākām pavadīt mazāk laika kopā. – Viņa balsī iezogas vainas apziņa. Jūtu kamolu kaklā, it kā būtu norijusi tenisa bumbiņu. Tas ir normāli. Visi vecāki smagi strādā. – Grūti tev. Ar Andreju vienmēr bija grūti. ES tevi saprotu.

Mammas rūpes un konfidenciālais tonis dara savu. Beidzot nolemju atklāti runāt par to, kas mani pēdējā laikā vajā. Es ievelku elpu, tāpat kā pirms iegremdēšanās ledus ūdenī:

– Mammu, vai tu zini, ka tavs tēvs tevi krāpj? – Es pieļauju liktenīgu kļūdu. Viņas pleci sacietē, skatiens kļūst durstīgs. Viņa sarosījās un gatavojās aizstāvēties, neapzinoties, ka es neuzbrūku.

«Vera, visu cieņu, es ar jums to nerunāšu,» viņa saka un saburzī salveti. – Tas attiecas tikai uz mani un Andreju. – viņš runā tāpat kā viņa tēvs.

Viņa zina. ES nespēju tam noticēt. Vēl nesen es domāju, ka mana māte neko nezina. Cik ilgi viņa ar šo dzīvo? Un pats galvenais: kāpēc?

– Mammu, vai tu sevi nemaz necieni? – es izplūdu no sāpēm.

Viņa ignorē manu jautājumu un pamudina viesmīli. Skatiens sastinga. Viņas kustības ir asas un saraustītas. Skatoties uz viņu, es gribu attīt laiku un vienkārši baudīt gardus ēdienus un saziņu ar viņu.

– Pieskaitiet mūs. – kamēr mums iedod rēķinu, skatos uz savu

knapi iesākto šķīvi, salātus. Mamma vispār neko neēda.

Viņa maksā. Viņas vaigi ir sarkani, it kā viņa būtu sasitusi.

– Mammīte. Mammu, piedod. – Mēģinu satvert viņas roku.

– Ja vajag naudu vai palīdzību, rakstiet man. – viņš saka, pieceļoties, paceļot no galda sajūgu un dodoties ārā.

Apziņā iegriežas papēžu klikšķis. Es aizsedzu seju ar rokām un raudu. Kāpēc es uzkāpu? Kāpēc tu trāpīji tur, kur tik un tā nav dzīves telpas?

Es nāku pie Aleksandroviem, kad ārā kļūst tumšs. Sirds krūtīs jūtas kā svešs elements. Par laimi, mājās ir tikai Vika. Tagad man nav spēka rīkoties bezrūpīgi.

Tēvocis Vasja un tante Lera devās pirkt pārtikas preces nedēļai. Iedodu Vikai maizes kasti un paslēpos vannasistabā. Man sāpēja galva no raizēm. Diena šķiet bezgala gara: seju, vietu, emociju maiņa. Pat domas par Grišu izgaisa un kļūva mazsvarīgas. Apķeros sev aiz pleciem un kādu brīdi pasēžu uz vannas istabas malas, sakopuju spēkus, lai ieietu dušā.

Noslauku miglaino spoguļi. Manas sejas āda jutās savilkta. Steidzīgi gatavojoties, es aizmirsu savus ādas kopšanas līdzekļus. Es nevarēju atļauties savu iecienītāko zīmolu ļoti ilgu laiku. Es vēlreiz nomazgāju seju ar aukstu ūdeni. Manu acu priekšā atkal parādās mammas seja. Es gribu viņai uzrakstīt milzīgu ziņojumu, bet tagad tas ir bezjēdzīgi. Viņai vajag laiku. Mēs abi esam pieraduši izdzīvot savas sāpes vienatnē kā kaķi, kas aiziet, lai nomirtu prom no saviem saimniekiem. Tikai tagad sapratu, ka tā

nebūt nav spēka pazīme. Tās ir bailes no neaizsargātības.

Uzvilkusi tīru T-kreklu, dodos uz virtuvi. Vika uzvāra tēju.

«Ver,» viņš izskatās nobijies. – Kas notika? Tev nav sejas.

«Tētīm bija saimniece, un tāpēc es devos prom no mājām.» Es šodien arī aizvainoju savu mammu. Es ienīstu juridisko skolu. Un es īsti nesaprotu, ko darīt ar savu dzīvi. Vic, es esmu tik noguris. – Apsēžos uz ķebliša un paslēpu seju rokās.

– Bāc! Kāpēc jūs uzreiz nepateicāt, ka viss ir tik slikti? – Vika pienāk man klāt un piespiež manu galvu pie vēdera. – Tā gadās, Maslova. – klusi runā. – Neraudi, viss pāries. Tante Sveta tevi ļoti mīl, Ver, es to redzēju. Neraudi.

Es pati nepamanīju, kā es atkal sāku raudāt. Es nesaku Vikai, ka mana tēva saimniece ir Grišas māte. Tas neko nenozīmē. Nav jēgas meklēt kādu vainīgo. Viss sabruka. Man ir žēl savas mātes, un man ir žēl arī sevis.

Kad nomierinājos, klusēdami dzeram tēju. Man ir žēl, ka izvācos no šīs mājīgās mazās pasaules. Aleksandrovu dzīvoklī valda drošība un mīlestība.

– Es tevi mīlu, Aleksandrova. – Es saspiežu viņas roku.

– Un es esmu stiprāks. – Vika pasmaida.

11 daļa

Pāris dienas pirms Jaunā gada kārtoju eksāmenu. Pēc brīvdienām mani gaida vēl divi eksāmeni. Es varēju dabūt tikai automatisko testu angļu valodā un tiku nosūtīts uz divām atkārtotām kārtošanām.

Mamma sazinājās. Mēs abi, neizteikti vienojoties, nepieskaramies savai pēdējai sarunai. Starp mums ir izveidojusies plaša, kurai es nevaru pārlēkt, lai cik daudz skrietu. Viņa droši vien jūt, ka dziļi sirdī es viņu žēloju un nosodu. Slepka kombinācija manai mammai.

Vikusja mierīgi pieņēma manu gājieni, taču bija pārsteigta par Grišas lēmumu nodot mani pie vecmāmiņas par palīgu. Man šķiet, ka viņa vēl nav gatava pamest savu mājas dzīvokli. Nākotnē noteikti dzīvosim kopā, vismaz vienu kursu. Šis ir mans plāns.

Dzīve gāja savu gaitu. Neskatoties uz atlikušajiem pāris eksāmeniem, nolēmu uzreiz pēc Jaunā gada doties uz darbu. Mums ļoti vajadzīga nauda. Izrādās, ka es nemaz nezinu, kā tos pareizi tērēt. Man bija jāšāk reģistrēt visus savus izdevumus.

Tēvs par sevi neliecināja. Tas bija īpaši sāpīgi. Mūsu šķiršanās laikā es sapratu, ka vienmēr vēlējos, lai viņš mīl mani – Veru, meiteni, kurai pietrūka zvaigžņu no debesīm. Viņš turpināja mani veidot par datora varoni, uzpumpēt un ātri pacelt uz nākamo līmeni, taču radās kļūme. Kā viņi raksta spēles beigās: «Spēle beigusies.» Es esmu zaudētājs.

Mēs ar Doru joprojām pierodam. Viņa runā kā lokomotīve, daudz zīmē, kurn, kritizē manu izskatu.

– Nē, kas tā par modi? Meitenes uzvelk nagus un priecīgas staigā apkārt. – viņš nomurmina, skatīdamies uz manu mīļāko Martensu.

Šodien ir mana pirmā brīvā diena pēdējo nedēļu laikā. Nav nepieciešams neko krāmēt vai nekur skriet. Es pamodos ap septiņiem no operas kliegzieniņiem visā mājā. Dora iepazīs ar skaistumu. Man ļoti gribējās lamāties. Apsedusi galvu ar spilvenu, mēģināju snaust tālāk, bet nesekmīgi. Neskatoties uz to, ka mana istaba ir pēdējā gaitenī, likās, ka viņi kliedz tieši man ausī. Nezinu, kā klājas viņas kaimiņiem, bet man neklājas tik labi. Rīts nesākas ar kafiju.

Es atrodu Doru viesistabā. Melnā zīda pidžamā, ar cigareti, kas karājās no lūpu galiem, viņa rada kaut ko līdzīgu padomju guļamistabas paklājam, kas karājās pie sienas katrā ģimenē. Vairums bērniņas traumu vaininieks. Uz galda vienmēr ir kafija. Izslēdzu atskaņotāju. Dora uzmanīgi ieliek cigareti pelnu trauka padziļinājumā un jautā:

– Kā tu gulēji?

– Ideāli, pirms mājā sākas gaudošana.

– Tev nav gaumes. Ne garderobes izvēlē, ne mūzikā.

– Paldies. – tas nozīmē, ka vismaz viņi neprasīs manu viedokli par šo traipu. «Vai jūs ēdāt brokastis, Doroteja Arkadjevna?»

Viņa nomurmina kaut ko nesaprotamu un turpina vicināt otu. Es atkal ieslēdzu atskaņotāju, bet daudz klusāk, un eju

gatavot mums brokastis. Pēdējo reizi pasūtīju produktus pēc savas gaumes. Vecmāmiņa neēd ne cukuru, ne miltus, ar pārējo mums nav problēmu. Ēdienu gatavošanas laikā noslauku divas lielas palodzes un laistu ziedus. Es eju savest sevi kārtībā. Es jau esmu pieradusi iet dušā, skatoties uz izsmērēto Olivijē. Zelta krāni vairs nešķiet pilnīgi bezgaumīgi.

Mūzika viesistabā apstājas. Dora ieskatās virtuvē un apmierināti skatās uz galdu. Es apleju mums kafiju un saliku omleti uz šķīvjiem.

– Uz kumodes atstāju divus čekus. Man arī jāiet uz aptieku un jānosūta sūtījums draugam uz Saratovu. – Es uzreiz varu iedomāties Jaungada rindu skaistumu. «Un aizej uz smaržu veikalu, man ir beigusies lūpu krāsa, un Nadeždai Viktorovnai jāiegādājas vairāk smaržu kā dāvanu.»

Nez kāpēc Dora spītīgi atsakās pieņemt iepirkšanos internetā. Pēc brokastīm notīru traukus. Iedarbinu putekļu sūcēju robotu, uzvelku veļu un ienirstu pilsētas burzmā.

Es absolūti nezinu, kur svinēt Jauno gadu. Man ir neērti iet uz Aleksandroviem, lai gan Vika mani uzaicināja. Viņi, visticamāk, pulcēsies kopā ar visu ģimeni, un es būšu tas dīvainais. Un mēs ar Olju neesam ļoti tuvi. Es nevēlos svinēt kopā ar klasesbiedriem; mums nav nekā kopīga; es parasti klusēju par māju.

Es domāju par Maksu. Viņš pārtrauca man rakstīt. Iespējams, viņš nolēma meklēt kādu pretimnākošāku meiteni.

Izgaršojusi visu Jaungada «prieku» no simpātijas, rindu un zvērestu, sačakarēta ar somām, atgriezās pie Doras. Gaitenī

ir vīriešu apavi. Sirds priecīgi paātrina savu tempu. Novelku kurpes, novelku mēteli un sekoju balsīm. Griša un Dora ēd vakardienas zupu.

Es ātri paskatos uz savu vecmāmiņu. Viņa pārgērbās zilā trikotāžas boho uzvalkā. Skatiens gandrīz uzreiz pāriet uz Grišu. Neesmu viņu redzējis kādas divas nedēļas. Viņš nogrieza sev matus. Viņš ir ģērbies vienkāršā melnā sporta krekliņā un džinsos. Viņš atloka piedurknes, un es pirmo reizi redzu viņa tetovējumu: planētu pinumu un kaut kādu latīņu uzrakstu.

Es dedzīgi uz to skatos un nespēju atrauties. Es bieži domāju par viņu, sadalot visas mūsu sarunas atomos pirms gulētiešanas. Es meklēju slēptās nozīmes, kuru tur nebija.

– Sveiki visiem!

Griša noslauka muti ar salveti un paskatās pār mani. Es uzreiz nožēloju, ka šorīt pat nepapūlējos uzklāt grimu uz acīm.

– Sveiks, kaķīt. Jūs gatavojat lieliski.

Uz galda ir trīnīns, divu veidu maize, saldais krējums un auksti gaļas gabali. Man nav laika atbildēt, jo Dora šņāc:

– Kaķis! Es tevi saukšu par Murku. – un turpina daudzīties ar karoti, šļakstīdams zupu.

Es izbolu acis. Griša smejas.

– Es tev atnesu Ziemassvētku eglīti. Vai jūs palīdzēsiet ba... tas ir, Doroteja Arkadjevna viņu saģērbt?

Mani vajā kāda atmiņa. Mēs ar vecākiem lidojām uz Prāgu Jaunajā gadā, kad tikko bijām ievākušies savā lauku mājā. Man bija četrpadsmit gadu. Mans pirmais ceļojums uz ārzemēm,

pirmā lidosta, pirmais lidojums lidmašīnā. Brīnuma garša uzpeldēja gaisā un nosēdās uz mēles. Smaržoja pēc kanēļa un kardamona. Tas bija lielisks ceļojums. Mirkļi, kurus nevar aprakstīt vai iemūžināt fotogrāfijā. Var tikai ieslēgt visas maņas un cerēt, ka šo mirkli paturēsi atmiņā uz visiem laikiem. Mani vecāki strādāja tik smagi, ka ceļojuma laikā vēlējās patiesi atpūsties. Mēs staigājām daudz un ilgi, bija garšīgi, ja skatījāmies salūtu. Pat klusēšana bija laba. Mani vecāki nerunāja par darbu, it kā viņi būtu mazliet apturējuši dzīvi. Mēs pat gājām slidot. Un arī tēvs. Mums klēpj datorā jāmeklē attēli no šī ceļojuma.

Man atkal gribas raudāt no nespējas attīt laiku un kaut ko salabot. Es vienkārši nevaru pieņemt faktu, ka ne viss dzīvē notiek tā, kā jūs kādreiz esat iedomājies. Kāpēc augšana ir tik sāpīga.

Es saprotu, ka pauze ir ieilgusi.

– Protams, ar prieku. – steidzīgi atbildu uz uzdoto jautājumu.

– Kur tu plāno sagaidīt Jauno gadu? – Griša jautā, skatoties uz mani. Kungs, kādas viņam acis – lai zaļš.

Kļūst kauns, ka man joprojām nav plānu, it kā es nevienam nebūtu vajadzīga. Es nezinu, ko atbildēt. Dora ir man priekšā:

– Skumjas, neuzdod stulbus jautājumus. Šeit viņa atzīmē. Ar mani un manām meitenēm,» viņa dāsni liek sagrieztu gaļu uz melna maizes gabala. – Jūs ar tēvu svinat krogos.

Jūtos atvieglota un pateicīga. Cik labi. Man būs eglīte, komforts un septiņdesmitgadīgu «meiteņu» kompānija.

– Vecmāmiņ, neesi dramatiskā. Ziemassvētkus svinēsim

kopā,» Griša ielej ūdeni savā augstajā glāzē.

Es eju uzvārīt sev kafiju un turpinu klausīties viņu sarunu.

«Es svinēšu ar Ksjušu un draugiem, un tētis svinēs ar Marinu.» Nevar ciest ne vienu, ne otru. Atcerieties mūsu tikšanās pirms četriem gadiem. Jūs bijāt pasīvi agresīvs. Šī opcija ir vislabākā ikvienam.

– Neesiet gudri, pasīvi-agresīvi. – Dora atdarina. – Es atradu savus vārdus. Viens atradās par divdesmit gadus jaunāku jaunietai, otrs – rūdīta kuce, un man vajadzētu deļot no prieka. Labi darīts, mani zēni.

Jo vairāk iepazīstu Doru, jo vairāk šaubos, ka viņa savā laikā bija bohēmiska māksliniece. Kādi izteicieni. Bet savā sirdī es viņu atbalstu, neskatoties uz to, ka man vienalga par kādu Marinu.

Tas nozīmē, ka Ņina noteikti nav bijusi kopā ar Grišas tēvu četrus gadus. Un cik gadus tēvs ir dzeguzējis māti? Ņina Šļuhovna zina, ka viņam ir sieva un meita.

Paņemu kafiju un gatavojos doties uz savu vietu.

«Vera,» es pagriežos, sarunas pavediens man ir pazudis, «nav jādzer kafija.» Kurš mani no rītiem lamā par to, ka nebrokastoju un nesmēķēju? Paņem šķīvi un apsēdies, citādi paliksi bez zupas. Esmu jau aprijis divas bēdu šķīvjus.

– Un Doroteja Arkadjevna neatpalika. – Griša piemiedz viņai ar aci.

12 daļa

Šodien ir trīsdesmit pirmā. Kā prognozēja Vikusja, aiz loga nav ne mazākās sniega miņas. Visas ielas ir neglīti pelēkas. Māju jumti spīd no lietus. Agrā rītā pa parku ložņāja migla. Es viņu vēroju pa guļamistabas logu.

Pusi dienas ēdu salātus, marinēju gaļu, gatavoju uzkodas. Vēlā pēcpusdienā es pulēju glāzes augšējā plauktā. Man lika uzklāt galdu uz pieciem. Cepeškrāsnī cepas vista, fonā skanot leģendārai filmai. Dorai nepatīk televizors, tāpēc man bija jāizmanto portatīvais dators.

Pret vakaru viņa lika man saģērbties savā kleitā. Es atstāju savu vecāku māju ar nelielu somu, un man nebija nekā gudra, ko valkāt. Dora noraidīja visas ikdienas lietas. Kā izrādījās, viņa ļoti mīl Jauno gadu un uzskata, ka nav vērts to svinēt ne par ko. Doroteja Arkadjevna ir ļoti gara, tāpēc viņas kleita man ir nedaudz gara, bet citādi tā ir diezgan laba. Es nekad neesmu valkājis samtu. Jūtos kā dīva no senas franču filmas.

Dzīli sirdī ceru, ka tēvs man piezvanīs vai vismaz uzrakstīs. Gaidīšana ir nomācoša. Man ir bail, ka viņš piezvanīs un es neatradīšu ko teikt. Un vēl ļaunāk ir tas, ka viņš mani ignorēs pat Jaungada dienā.

Dora dzer šampanieti un izliekas, ka neskatās filmu. Viņa jau bija uztaisījusi grimu un nolikusi dāvanas zem egles. Es iekārtojos viesistabā. Skrienot pa gariem koridoriem, laikam

nobraucu vairākus kilometrus. Mūsu Ziemassvētku eglīte lepni stāv viesistabā. Uz logiem ir vītnes. Drīz nāks «meitenes». Man ir ļoti interesanti tos redzēt. Lieliski, ka Dora ar savu apburto raksturu spēja uzturēt siltas attiecības ar draugiem. Pretējā gadījumā nav jēgas svinēt svētkus kopā?

Es eju uz savu istabu. Man jāpiezvana mammai un jāraksta Vikai.

Es sāku ar kaut ko vienkāršu un ierakstu ziņu, vārdi plūst tieši no manas dvēseles un veido rindas: " *Aleksandrova, paldies, ka esat mani.*» *Lai šis gads jums nes mīlestību, laimi un piepildās visas jūsu vēlmes, un lai mūsu draudzība ir mūžīga. Mīlu tevi.*

Tālāk piezvanu mammai.

– Sveika, meitiņ. – atbild gandrīz uzreiz.

Fonā skan smiekli un mūzika. Visticamāk, viņi rīko korporatīvo ballīti vai varbūt kādu labdarības vakaru. Vecākiem šis laiks vienmēr bijis īpaši piesātināts.

– Mammu, laimīgu Jauno gadu. ES tevi ļoti mīlu.

«Es tikai grasījos tev piezvanīt.» Un es tevi mīlu, meita. Priecīgas brīvdienas! – es atviegloti izelpoju. Sasprindzinājumu nomaina atvieglojums un viegla eiforija. – Tiekamies otrajā? Man tev ir dāvana.

– Protams, mammu. – Es gribu jautāt par savu tēvu, bet es neuzdrošinos. Nav tā vērts, ne tagad.

– Man jāskrien, vēlāk uzrakstīšu vietu un laiku. Es tevi mīlu, Ver.

– Un es tevi. – atbildu, bet viņa jau ir nolikusi zvanu.

Uz ekrāna ir Viki apsveikums ar sirsniņām un zvaigznēm. Mēs vienojāmies, ka rīt pavadīsim laiku ar viņu. Dora teica, ka biznesa nebūs. Vispirms viņa dosies uz spa un taisīs manikīru. Viņa pierunāja mani iet viņai līdzi.

– Es samaksāšu, nebaidies. Nu, meitenei nav pareizi tā staigāt. Ķēpas kā pterodaktils. – viņa man aizrādīja, kamēr es kārtāju skapi un sakārtoju viņas gleznošanas piederumus.

Es iztaisnoju matus. Sen neesmu tās atvērusi. Es paskatos uz sevi spogulī. Man patīk atspulgs. Pēdējās nedēļas laikā esmu kļuvis nedaudz mierīgāks, uzlabojies miegs un pārgājušas galvassāpes. Dorai darbs nav fiziski grūts un pat palīdz atslogot galvu. Pat studijas mani pārstāja kaitināt. Es to pieņemu kā neizbēgamas mokas, bet darīju to mierīgi. Izslēdzu istabā gaismu. Gaiteņa galā redzu pakaramo, kas piepildīts ar jakām. Tātad viesi jau ir klāt, un es pat nedzirdēju. Ieeju zālē.

Dora apmainās ar dāvanām ar resnu, padzīvojušu sievieti. Tas tik tikko sasniedz Doras plecu. Viņa valkā citrona uzvalku un gludu frizūru. Cita, ļoti veca vecmāmiņa, violetā klasiskā kleitā, sēž uz dīvāna, rokas klēpī salikusi. Viņa izskatās pēc jautra rūķīša. Doras draudzenes ir modē, pat mūsu koledžas studentes nevalkā tik intensīvas krāsas.

Sasodīts, Ļebedevs stāv pie molberta ar vēl vienu Dorjas darbu. Noliecis galvu uz sāniem, viņš apskata balto audeklu ar zaļiem plankumiem.

Dora pagriežas pret mani un, ieslēdzot viesmīlīgās saimnieces režīmu, iesaucas:

«Bērnā, satiec mani, šī ir Nadežda Viktorovna,» protams, pirms pāris dienām nopirku viņai vēl smaržas kā dāvanu. – Un šī ir viņas māsa – Anna Petrovna. – Viņa norāda uz vecmāmiņu purpursarkanā kleitā.

– Labvakar. Ticība. Ļoti labi. – Es sasveicinos, jūtot Ļebedeva skatienu uz sevi.

– Un tas ir Nadeždas Viktorovnas mazdēls – Maksims.

– Vai mēs esam pazīstami. Šis ir mans klasesbiedrs. – Pievēršu skatienu Maksam. – Sveiki.

Makss pamāj, acīs šļakstoties smiekliem. Es nezinu, ko pauž mana seja, bet tas, ko viņš redzēja, viņu nepārprotami uzjautrināja. Viņš neizskatās pārsteigts.

«Meitenes» sazvērnieciski skatās viena uz otru.

– Ejam pie galda. Maksim, pieskati dāmas.

Mans pārsteigums dod vietu aizkaitinājumam, bet pēc pirmās šampanieša glāzes es atpūšos. Es pievēršu skatienu Maksam. Viņš izskatās pēc līgavaņa – balts kreklis, melnas bikses, mati ievaidoti. Nav parasto beisbola cepuru vai sporta bikses. Vecmāmiņa viņu saģērba kā līgavas ballīti.

Pēc siltās maltītes pagriežam skaļāk mūziku. Pietvīkusi Nadežda Viktorovna kaut ko atceras no tikšanās ar vīru. Kā viņš brauca uz viņas ciemu bezceļā četrdesmit kilometru attālumā.

Es dodos uz vannas istabu, lai nomazgātu savas kleitas apakšmalu, kamēr visi ir iegrimuši vēsturē. Uz tā sanāca kāda mērce. Baidos, ka vēlāk nenomazgāsies. Es nevēlos sabojāt Dorino kleitu.

No kopīgām atmiņām sapratu, ka savulaik viņa smagi strādāja ziepju fabrikā. Es domāju, ka tagad viņa atslābina savu dvēseli ar jogu un skaistiem tērpiem.

Ārpus vannas istabas mani panāk Ļebedeva balss:

– Maslova, tu izskaties satriecoši. Vai pēc brīvdienām nāksi uz universitāti? – Viņš stāv koridorā, rokas bikšu kabatās.

– Protams, Maks, dodieties tieši pie Alevtinas Ivanovnas uz eksāmenu. Es domāju, ka viņa to novērtēs.

Makss smejas. Cirtainie sprādzieni atkal bija izspūruši, nevēloties tikt veidoti. Virzieni veido stingras atsperes. Viņš atraisīja krekla augšējās pogas. Klasiskie uzvalki Max. Viņš izskatās nopietnāks un vecāks.

Es ieeju vannasistabā un mēģinu aizvērt durvis, bet Ļebedevs nolaiž kāju un iespiežas pēc viņa kā kaitīgs kaķis.

– Maks, tas ir nepiedienīgi. Izej, lūdzu, izej, lūdzu, izej ārā. – Viņš atspiežas ar savu dibenu pret veļas mašīnu un turpina skatīties uz mani.

– Man šodien paveicās. Viņš droši vien visu gadu uzvedās labi. – viņš skaļi spriež, ignorējot manu lūgumu.

«Īpaši tad, kad viņš zīmītē uzzīmēja mana dzimumlocekļa attēlu vai mēģināja mani taustīt fiziskajā izglītībā.» – Es izskatos domīga. – Vai varbūt tad, kad viņš it kā nejauši iegāja ģērbtuvē, kamēr es stāvēju tikai krūsturā?

«Es esmu stulbs, nevienam tā nenotiek,» viņš izpleta rokas bez nožēlas ēnas sejā. – kaujā visi līdzekļi ir labi.

Pagriežos pret izlietni un mēģinu nomazgāt apakšmalu,

neskatoties uz kleitas garumu, to neizdosies izdarīt, neatsegjot kājas. Pie velna, es pārgērbšos džinsos un uzsmērēšu traipu ar traipu tīrīšanas līdzekli.

Es grasos iet ārā, bet Makss aizšķērso man ceļu.

– Ko tu te dari, Maslova? Šī nav tava vecmāmiņa, lai gan tu esi tikpat kaitīga. – Viņš lēnām pārlaida skatienu manai sejai un tad uzmanīgi aizbāž man aiz auss matu šķipsnu.

– Es šeit strādāju. Un es dzīvoju. – Balss skan klusāk nekā parasti. – Nolēmu sākt savu pieaugušo dzīvi un attālinājos no vecākiem.

«Es varu jums palīdzēt sākt savu pieaugušo dzīvi.» – Makss paskatās uz manām lūpām un pievelk seju tuvāk.

Starp mums ir tikai daži milimetri. Es instinktīvi novēršos, un Makss ar lūpām noglāsta manu vaigu.

«Es jums saku, viņa ir nelietis.» – Viņš īgni pasmaida.

Lai izvairītos no neveiklības, es mainu tēmu:

«Man šķita, ka jūs svinējat kopā ar draugiem.» Tu neizskaties pēc kāda, kas gadu pavada pie vecmāmiņām.

– Tā es svinu ar draugiem, bet pēc divpadsmitiem. Logunovs Mjātā rezervēja VIP zonu.

Es jautājoši paceļu uzacis: «Piemēram, ko tu te dari?» Makss turpina:

«Mani uzaicināja paspilgtināt «dārgā bērna» kompāniju, bet es nevaru atteikties no vecmāmiņas.

Nē, ko Dora atļauj sev darīt? Ko nozīmē paspilgtināt? Es arī atradu savedēju. Es grasījos atpūsties, skatīties salūtu un iet gulēt

pulksten vienos.

Lebedevs atkal nedaudz pieliecas pie manis, bet tagad ietur distanci. Acīs ir maiga nīrgāšanās.

«Bet tagad es domāju, ka es kavēšu.» – viņš uzsit manu bizi.

Es joprojām domāju, ko atbildēt. Viņš paņem manu roku un velk līdzī.

– Ejam, tuvojas Jaunais gads. Es pat nezinu, ko tagad vēlēties.

13 daļa

Lebedevs, Anna Petrovna un es dedzinām savu vēlmi, kamēr zvana zvani. Dora un Nadežda Viktorovnas ignorē tradīcijas. Iedzeram šampanieti un uzkāpjām uz jumta skatīties salūtu.

Lai arī māja ir zema, skats ir lielisks. Bez mums uz jumta ir arī iedzīvotāji no vairākiem dzīvokļiem. Visticamāk atpūties centrā. Es skatos uz spilgti izgaismotajām debesīm un atkal izsaku to pašu vēlēšanos, ko uzrakstīju uz papīra – “ *Mīli un kļūstu par dziedātāju*»

Vēl pirms nedēļas es nevarēju iedomāties, ka sagaidīšu Jauno gadu cilvēku vidū, kurus tik tikko nepazinu. Dzīve ir neparedzama. Viņai vienmēr ir savi plāni attiecībā uz tevi.

Iekšā ir nedaudz skrāpēts, jo tētis man nekad nav rakstījis. Es viņam neesmu piedevusi. Vainas apziņa nosēdās blakus sāpēm – vispretīgākajai un postošākā sajūta.

Es skatos uz spilgtajiem zibšņiem. Dora un viņas draugi stāv tieši pie margām. Anna Petrovna baltā kažokā salīdzinājumā ar viņiem izskatās kā mazulis.

Mēs ar Lebedevu stāvam uz nelielas dzegas mazliet tālāk no visiem. Es pagriežu galvu un sastingstu, ieskrienot viņa skatienā it kā tā būtu siena. Viņa acīs mirdz sajūsmas, siltuma un ilgās dzirksti.

Es nekad neesmu viņu redzējis tādu. Sirsnīgs. Viņš man vienmēr šķita paviršs zēns.

Viņš kaut ko saka, bet es to nedzirdu uguņošanas dēļ. Es skatos, kā kustas viņa lūpas un mana sirds sažņaudzās. Man šķiet, ka aprēķins bija tāds, ka es nesapratīšu ne vārda.

Ārā ir vējains un mitrs. Vairāk atgādina vēlu rudeni, nevis ziemu. Kleitā un mētelī es ātri sāku salst. It kā lasīdams manas domas, Makss neprasot pievelk mani sev klāt. Es apmaldos. Es nevēlos izlauzties un sabojāt mirkli. Nolemju nedomāt un baudīt krāsainos zibšņus.

Ļebedevs izstaro siltumu. Makss nesmēķē un nesmaržo pēc tabakas. Viņa rokas apvijās ap maniem pleciem. Viņš man pieskaras tik lēni un uzmanīgi, it kā es būtu indīgs augs. Viņa elpa kutina tavu ausi. Griša smaržo savādāk. Viņš ir vecāks un pieredzējušāks. Viņš ir vīrietis, un Makss ir uzpūtīgs zēns.

Kāpēc es tos salīdzinu? Vienīgais, kam ir nozīme, ir tas, kā es jūtos. Saprāta balss šeit ir bezspēcīga.

Sekundi pirms uguņošanas beigām es atraujos. Mirkļa šarms pazuda.

– Ejam uz «Mintu», Maslova?

– Labas meitenes nestaigā pa klubiem. – Es atraujos.

Viņš smejas. Ar cieņu. Atgriežoties pie sava bijušā Es.

– Vecmāmiņa tevi nedzird, tagad viņa ar tevi lepotos. Viņa arī parasti runā.

Dora mūs pārtrauc:

– Ejam uz dzīvokli. Beidz stāvēt aukstumā.

Makss nekur negāja.

Viņi pulcējās pulksten trijos, kad Nadežda Viktorovna sāka

atklāti pamāt ar galvu. Ļoti ilgi nācās gaidīt taksi. Galu galā Jaunais gads. Makss dzēra un nevarēja dāmas aizvest mājās.

Šī nakts mainīja manu redzējumu. Izrādās, man, tāpat kā citiem, ļoti patīk marķēt. Dora aizgāja novilkt kosmētiku, un es sāku tīrīt galdu. Iedarbināju trauku mazgājamo mašīnu, saliku salātus traukos un atvēru logus ventilācijai.

Sapnis ir pagājis. Es nepamanīju, kā sāku dungot.

– Vai jūs varat izdarīt Magomajevu [1]? – Dora stāv ejā.

Viņa pārgērbās zīda pidžamā un uz nakti sapīja matus.

– Kāpēc ne?

Viņa apsēžas pie tīra galda un aizdedzina cigareti. Es stāvu pretī, atspiedies uz krēsla atzveltni, aizveru acis un sāku dziedāt. Tas atgādina ekshumācijas procesu. Es izroku savu sapni, kas aprakts manas dvēseles dziļumā. Es ne tikai dziedu. Es dzīvoju mazu dzīvi. Dvēsele ir augšāmcēlusies un paceļas atsevišķi no ķermeņa. Nav raižu, kņadas, cilvēku, domu. Nav nekas cits kā stāsts, ko es cenšos izdzīvot šajā brīdī. Es dziedu pirmo pantu un kori, un tad apstājos.

Pulss sitās galvā. Elpošana kļuva neregulāra. Man uzreiz nav drosmes atvērt acis.

Dora kļuva par manu pirmo, īsto klausītāju. Visa viņas uzmanība piederēja man. Pat ja tas ilga tikai mirkli. Es atveru acis un paskatos uz Doru. Viņa nolika cigareti. Manās acīs ir asaras.

– Manam nelaiķim vīram šī dziesma ļoti patika. – pagriežas pret logu. «Un man ļoti patika šie svētki, tāpēc es vienmēr tos

svinu.» Žēl, ka viņš nenodzīvoja līdz brīdim, kad gandrīz visu var nopirkt veikalā. Nav nepieciešams stāvēt rindās. Es neredzēju, kā Saška pacēlās, veidojot biznesu ar savu smago darbu un neatlaidību. Viņš nemaz neizskatās pēc sava tēva. Fjodors bija maigs cilvēks. Dažreiz man viņa šausmīgi pietrūkst.

Es klusēju. Nezinu, ko teikt. Tagad Dora ienirst savā pagātnē, atkal īslaicīgi izdzīvojot laimīgos mirkļus. Mūsu mīļie ir ar mums tik ilgi, kamēr mēs viņus atceramies. Vai tā viņi saka?

Es redzu, kā viņa dreb no aukstuma, un es piecēlos, lai aizvērtu logu. Es gribu noglāstīt viņas roku, bet baidos pārraut šo trauslo tiltu uz pagātni.

– Ej gulēt. Nepamodini mani rīt. Es atpūšos un tad došos uz salonu. – Dora saka, it kā atcerētos manu klātbūtni.

– Ar labu nakti, Doroteja Arkadjevna.

Es jau ilgu laiku mētājos un grozos gultā. Es nevaru aizmigt. Ap pieciem pienāk ziņa no Ļebedeva:

«Tas bija labākais vakars pēdējos gados. Tagad tu no manis netiksi prom, Maslova. Kā jūs svinēsīt Jauno gadu, tā jūs to pavadīsīt. Tā ir taisnība?»

Un vēl lakonisks no Grišas: “ *Laimīgu Jauno gadu, kaķīt.*» Piegādāja vakar desmitos vakarā.

[1] Musulmanis Magometovičs Magomajevs – PSRS tautas mākslinieks, estrādes un operdziedātājs.

14 daļa

Šodien ir mana pirmā diena darbā, un tā ir slikta.

Diena iesākās labi. No rīta pagāju garām savai pirmajai «astei». Es biju vienīgā persona, kas piedalījās atkārtotajā uzņemšanā. Andrejs Petrovičs, kurš nebija atguvies no Jaungada brīvdienām, tā steidzās, ka pamāja ar roku un ielika man C atzīmi. Man nebija iebildumu. Es izturēju, un paldies Dievam.

Tad es devos uz banku Doras vārdā un pēc tam uz darbu. Kad es piegāju pie bāra, mans vēders no sajūsmas griezās. Pirmkārt, tagad es ieraudzīšu Grišu. Man šķiet, ka mēs neesam redzējuši viens otru jau gadiem ilgi. Viņa tēvs devās komandējumā, un tika nolemts Ziemassvētku svinības pārcelt. Dora bija šausmīgi apvainojusies. Dzirdēju, kā viņa pa telefonu aizrādīja savam dēlam:

– Saša, Ziemassvētku svinības nevar pārcelt uz citu dienu, jo tad būs cits datums. Vairs nav Ziemassvētki. Domā ar galvu. Tā ir tradīcija. – Viņa apstājas, acīmredzot klausīdamās dēlā. «Protams, es visu saprotu, bet esmu šausmīgi dusmīgs uz jums.» Vēl nezvani man, ja nevēlies dzirdēt visu, ko es domāju par tavu darbu un Marinu. Es pats tev piezvanīšu.

Un, otrkārt, man vajag darbu. Man riebjas jau pati doma, ka būs jāatgriežas mājās. Mana nauda ir gandrīz pazudusi. Izrādās, ka ir ļoti grūti iegādāties dāvanas, ja jūsu budžetam nerūp jūsu pieprasījumi.

Man pietrūkst savu ādas kopšanas līdzekļu un masāžu apmeklēšanas. Tagad mani patiesie draugi ir māla maska un piecpadsmit minūtes stiepšanās pirms gulētiešanas. Dora nav mantkārīga, bet man ir par agru viņu pamest.

Grišas šodien nav. Jūtos sātīgi vīlies. Kira dominē darbā un gūst milzīgu prieku. Tas ir redzams ar neapbruņotu aci. Tas, kā viņa piespiež bārmeni atjaunot jau tīro galda virsmu. Vai arī aizrāda rudmatainu meiteni par zilas skropstu tušas nēsāšanu.

Kira izskatās lieliski, to ir grūti neatzīt. Melnas bikses, interesanti pieskaņota sarkana blūze, mati savilkti augstā zirgastē. Vienīgais, kas viņu lutina, ir sejas izteiksme. Viņai acīmredzami nepatīk šī maiņa. Par kādu profesionalitāti Griša runā.

Pirmkārt, viņa apmēram trīsdesmit minūtes iepazīstina mani ar ēdienkarti un dzērienu sarakstu, pēc tam iepazīstina ar šodienas maiņu. Šodien ir darba diena, tāpēc sastāvs ir nedaudz mazāks nekā parasti.

Pēc divām stundām manas kājas un mugura nokrīt. Kira praktiski elpo man pa kaklu pie katras izdevības. Vairākas reizes apmulstu pie kases un ievadu nepareizus ēdienus un dzērienus. Kira demonstratīvi izbola acis un izrauj man no rokām čekus. Vēl pēc stundas kāds ēnains puisis man pierunājas, kamēr viņa draudzene dodas uz dāmu istabu.

«Ja tu parādīsi savu dupsi viesu priekšā, es tevi atlaidīšu.» – Kira nošņāc, kad es pieeju pie bāra, lai paņemtu savu pasūtījumu. Esam ieradušies. Viņa patiesībā ir stulba, vai ne?

– Kira, es nezinu par tevi, tēvs, vai tu tagad projicē man savas vēlmes? – Es noliku paplāti uz kumodes blakus kasei.

Anija, kura saņēma sodu par zilas tušas nēsāšanu, saritina lūpas, aizturot smaidu.

– Neesi rupjš. – Kira slēpjas virtuvē.

– Vera, ko tu dari? – Pasha jautā, uzlejot manam galdam Aperolu.

Es klusēju. Ja kāds būtu gudrs, tad teiktu, ka viņš ciemiņu priekšā dižojas ar dupsi. Viņam tas būtu jauki.

Man ļoti gribas ēst, dušā un izstaipīt kājas. Ir palikušas pāris stundas līdz maiņas beigām, kad notiek pilnīgas blēņas. Es izleju dubultu viskiju pustumža vīrieša biksēs. Viņš pavadīja visu vakaru, mēģinot atstāt iespaidu uz savu pavadoni, cerot pamest bāru kopā ar viņu. Kamēr viņa fotografēja savus salātus, viņš ieskatījās viņas kakla izgriezumā un pēc tam kratīja pulksteni gandrīz viņas deguna priekšā. Mana neveiklība smagi skāra viņa lepnumu, tāpēc viņš sāka uz mani kliegt, lai visu istabu dzirdētu. Īsti nedomājot, kādus izteicienus viņš lieto.

Kira uzreiz metās uz saucienu. Anija skatās ar līdzjūtību. Diemžēl zāle ir pilna. Pat aiz restes nav kur ābolam nokrist.

«Labi, ka Griša neredz manu kaunu,» ir pirmais, kas nāk prātā. Noslauku viskija slapjās plaukstas priekšautiņā un redzu, ka Griša stāv durvīs, kas ved uz virtuvi, un, salicis rokas uz krūtīm, vēro notiekošo.

Es aizveru acis, lai uz brīdi bloķētu notiekošo. Vienīgais, ko šobrīd dzirdu no selektīvas vardarbības straumes, ir «sakrustoto

roku radījums».

Es droši vien būtu izplūdusi asarās, ja nebūtu dzīvojuši kopā ar tēvu līdz astoņpadsmit gadu vecumam. Viņš ar vienu skatienu spēja paust visu nicinājuma un vilšanās spektru. Man gandrīz nekad neizdevās sevi aizstāvēt.

«Es esmu pelnījis, lai pret mani izturētos labi,» vairākas reizes atkārtāju sev kā mantru. Tas palīdz, vēlmi raudāt nomaina dusmas.

Es nedaudz noliecos uz priekšu un koncentrējos uz kļiedzošā vīrieša deguna tiltu:

«Es atvainotos un segtu jūsu vakariņas, jo tā viņi sauc atbildību par jūsu rīcību.» Es būtu ļoti apmulsis, ja es tev uzlietu dzērienu. Bet tu pieļauj sev pārāk daudz. Un šī meitene, “es rādu ar pirkstu uz brūnmataino sievieti pretī, „no paša sākuma viņai nebija nodoma ar tevi nekur iet, jo viņa ēda par trim, un slapjām biksēm ar to nebija nekāda sakara. Ja tu viņai patiešām patiktu, viņa izliktos par feju un sakošļātu vienu rukolu.

Meitenes seja izstiepjas. Vīrietis nobolīja acis, saprotot, ko tikko teicu. Tas nav tik vienkārši, jo viņš daudz dzēra.

Es pievēršu skatienu uz vietu, kur stāvēja Griša. Viņa vairs nav.

Kira iekož manā plecā un šņāc kā odze:

– Ej ārā no zāles.

Ātri pagriežos, eju garām Pashai, kura izliekas, ka vispār neko neredz, un eju caur virtuvi uz ģērbtuvēm. Ir iespējams iziet cauri gaitenim, kas ved uz tualetēm, bet es nevēlos uzskriet kādam no

bāra apmeklētājiem.

Virtuve dzīvo savu dzīvi. Var dzirdēt trauku šķindoņu un nažu klauvējienus uz dēļiem. Tas smaržo pēc grauzdētas gaļas un svaigiem pētersīļiem. Neviena man nepievērš uzmanību.

Es nezinu, ko īsti nozīmē «iziet no zāles», tāpēc paņemu mēteli un dodos ārā. Seja deg. Man vajag svaiga gaisa elpu. Man jāsavāc domas, jo tagad pār mani nogāzīsies Kiras dusmu lavīna.

Es aizcirtu aizmugurējās izejas durvis. Es ievelku alkatīgu elpu. Viegli līst. Paņemu mēteli un ieraugu Grišu.

Viņš smēķē un runā pa telefonu, ejot mazliet prom. Cigarešu dūmi savelkas laternas gaismā, paceļas augšā un pazūd bez pēdām. Griša mani ierauga un pēc pāris minūtēm beidz sarunu. Viņš ieliek mobilo telefonu atpogātās jakas kabatā un pienāk man klāt.

«Vera, ja vēlies šeit strādāt,» viņa iesāk bez preambulas, ignorējot sveicienu, «tev būs jāiemācās sadarboties ar cilvēkiem.»

Griša pavelk un izpūš dūmus uz sāniem.

«Es gribu šeit strādāt, bet es neciešu apvainojumus.» – Pat es pats savā balsī dzirdu aizvainojumu.

«Tu īsti nesaproti,» viņš skatās uz mani tā, it kā es būtu nesaprātīgs bērns, «nav viegli strādāt ar cilvēkiem.» Viņi maksā naudu un pretī vēlas saņemt kvalitatīvu pakalpojumu. Saprotu, ka iepriekš nekur neesi strādājis, bet tagad tev ir jāuzņemas atbildība par savu rīcību. Jums būs jāiemācās būt pieaugušam. – Viņš paskatās manā sejā.

Nez kāpēc ienāk prātā, ka Lebedevs šim buram vispirms iesist pa seju, un tad noskaidrot tālākos apstākļus.

– Grigorijs Aleksandrovič, tu nesaproti. Naudas esamība nedod jums tiesības būt nepieklājīgam. Un manam darba pieredzes trūkumam nav nekāda sakara ar atbildību. Es smagi strādāšu. Esmu gatavs maksāt par šī dupša vakariņām, bet es strādāšu cieņpilnā vidē. Man pietiek morālas spārdīšanas no Kiras. Es tos neciešu no iereibuša viesā. Izlemsim uz vietas: ja šis tev neder, meklēšu citu vietu.

Es cenšos runāt pārlicinoši. Es gribu, lai Griša manī redz vairāk nekā tukšu meiteni, kas nezina naudas vērtību.

Es arī ļoti nevēlos pārmaiņas. Mana dzīve tikko sāka sakārtoties. Pārmaiņām ir vajadzīgs spēks un garīgie resursi, kuru man šobrīd nav.

Man ir avanss, lai strādātu, un, maksājot par šī puīša vakariņām, mans budžets tiks nospiests uz ceļiem. Ko viņš vispār aizmirsa šajā bārā? Neizskatās pēc tehno fana. Plašāka sabiedrība nemēģina atstāt iespaidu vai atrast kādu vienas nakts sakaram.

Bet man paveicās, satikties ar diviem deģenerātiem vienā vakarā ir veiksmē.

Es ar nepacietību gaidu atbildi no Grišas.

Viņš klusē un smaida, kļūstot tāds pats kā pirmajā dienā, rādot bedri uz vaiga.

– Vai zini, kāpēc tava vecmāmiņa tev iepatikās jau no pirmās tikšanās reizes? – Viņš nomet izsmēķi zemē un samīda to ar

zābaku. «Viņa teica, ka jūs nemēģināt izpatikt.» Un tā ir taisnība. Es teikšu Kirai, lai viņa neizdara spiedienu, bet tu klausies viņā. Viņa ir profesionāle, viņa visu atrisinās ar šo apmeklētāju. Ja viņš atnāks vēlreiz, tu viņam nekaitēsi, vai saproti?

Es pamāju. Vējš plīvo no bulciņas izkritušās šķipsnas.

– Pāriesim atkal pie tevis?

– Es tiešām atvainojos. – es nopietni saku. «Es iemācīšos strādāt pirms skolas sākuma.»

– Tu iemācīsies. No turienes tev aug rokas. ES esmu redzējis. Ejam iekšā.

Laternas gaisma rada dīvainas ēnas uz Grišas sejas. Es gribu viņu apskaut ap vidukli, paslēpjot rokas zem viņa jakas atlokiem. Es joprojām tik ļoti gribu pieskarties viņa vaigam, kā to darīja Ksjuša, ka man niez pirkstu gali.

Tas mums ir raksturīgs pēc dabas un nav atkarīgs no pieredzes. Mēs vēlamies pieskarties, sajust, pasmaržot tos, pie kuriem mēs esam piesaistīti.

Kā jūs varat būt tik pievilcīgs un labs vienlaikus? Parasti tev nepatīk jauki puīši. Tie ir kā auksta kafija. Viņiem vienmēr kaut kā pietrūkst: pārlicības, maigas nīrgāšanās, augstprātības.

– Ejam. Man ir auksti.

15 daļa – EPILOGS

Pirmā lieta, ko jūtu, atverot acis, ir muskuļu sāpes. Nevienu spēka treniņu nevar salīdzināt ar smagu paplašu nēsāšanu. Paldies, bāram ir tikai viens stāvs, es nevarēju pārdzīvot kāpnes.

Griša nenorakstīja no manis naudu, lai samaksātu par skandalozo apmeklētāju vakariņām. Esmu viņam no sirds pateicīga par to. Rēķins nebija mazs. Feja sev neko neliedza, un vīrietis atspiedās uz savu viskiju. Kad atgriezāmies zālē, viņu vairs nebija, galds bija mirdzoši tīrs.

Es nezinu, ko Griša teica Kirai, bet viņa mani ignorēja visu atlikušo vakaru. Pasha aizgāja agrāk. Mēs ar Annu saskaitījām ieņēmumus. Viņa man parādīja visu, kas man jādara maiņas beigās: jānomazgā kafijas automāts, jāsaliek krēsli, jāizslēdz kases aparāts.

Viņa izrādījās ļoti jauka meitene. Anya ir Mākslas vēstures fakultātes otrā kursa studente. Viņa nevarēja iekļūt galvaspilsētā, un tagad pēc studijām sapņo tur atrast darbu savā specialitātē. Kamēr mēs sakopām, viņa tik kaislīgi stāstīja par studijām, ka man palika mazliet skumji.

Izstaipos un apgāzos uz sāniem. Sienas pulkstenis rāda deviņus no rīta. Es sniedzos pēc telefona. Ziņa no Vikas ar lūgumu atzvanīt. Ceru, ka viņa nav eksāmenā. Klausos pīkstienus.

– Vikus, sveiks. Vai tu mani nepamodināji? – mana balss ir

aizsmakusi no miega.

– Sveika, Maslova. Nē, es krampjos kopš sešiem no rīta. Man šodien ir eksāmens ar Ellu pulksten vienos. Man sāp vēders no bailēm, tas ir briesmīgi.

«Jūs esat smagi strādājis visu semestri.» Tu visu izturēsi, neuztraucies. – Es apsēžos gultā un žāvājos.

– Turiet īkšķus par mani. To es gribēju, vakar tavš tēvs atbrauca pie mums. Es tevi vairs netraucēju tavā pirmajā darba dienā.

Nepatīkams trombs atdzīvojas jūsu krūtīs un sāk mētāties un griezties. Ir pagājis tieši mēnesis, kopš mēs viens no otra neko dzirdējām. Pēc Jaunā gada es viņu glēvi nobloķēju. Mēs ar mammu runājām par visu, izņemot ģimenes lietas. Viņa man izklāstīja atļautā robežas, un man ir pienākums tās ievērot. Acīmredzot ir pienācis laiks atgriezties šajā situācijā un izlemt, ko darīt tālāk. Mans tēvs maksā par manām studijām, es nevaru nopelnīt tādu naudu pat ar desmit darbiem.

– Ko viņš gribēja? – sastingstu, gaidot atbildi.

– Viņš domāja, ka tu dzīvo pie mums. Kā es saprotu, es atnācu pie jums. – Vika klusē, it kā sakopotu drosmi. «Es viņam neteicu, kur tu atrodi.» Ja viņš nezina, tas nozīmē, ka jūs neuzskatījāt par vajadzīgu viņam par to pastāstīt. Es neiejaucos.

– Viņš nebija rupjš pret tevi?

– Nē, man likās, ka viņš ir nedaudz apmulsis. Viņš, protams, ir skarbs puisis. Man bija jāpieliek viss gribasspēks, lai atteiktos. Tas bija sāpīgi, briesmīgi.

– Paldies, ka pateici, Vikus. Jums šodien nav miera.

– Uz elli. Skūpst.

Es paskatos ārā pa logu. Vējš nežēlīgi krata pliku kokus. Uzvilku čības. ES klausos. Dzīvoklī valda klusums. Bez kļiedzošas operas, bez reketa vannas istabā. Es eju šurpu turpu pa istabu, riskējot izberzt caurumu paklājā.

Ievelku elpu un sastādu tēva numuru. Abonents nav pieejams. Zvanu uz reģistratūru.

– Labdien, Jeļena Aleksejevna. Vai šī ir Vera, vai Andrejs Jurijevičs ir vietā? Viņa mobilais ir izslēgts.

– Labdien! Viņš ir sanāksmē, es jums pateikšu, ka jūs zvanījāt.

– Paldies.

Jūtos vīlusies. Likās, ka grasījos doties visbaisīgākajā braucienā, un viņi man teica, ka parks ir slēgts. Cerība iekšā atdzīvojās.

Doras nav mājās. Uz galda stāv pelnu trauks, pilns ar izsmēķiem. Viņa droši vien gāja uz jogu.

Savus mājas darbus daru pilnīgā klusumā. Domāju, ko gatavot šo sestdien. Dora piekāpās un nolēma Veco Jauno gadu svinēt kopā ar «saviem zēniem». Arī es kā šī dzīvokļa iemītnieks esmu aicināts. Priekšā vēl ir pietiekami daudz laika, un es jau gaidu vakaru Grišas kompānijā.

Piezvanot no tēva, es gludinu Dorinas blūzi. Esmu tik ļoti koncentrējusies uz plato, salocīto piedurkņu gludināšanu, ka saraujos, kad zvana. Izslēdzu gludekli un pieņemu zvanu.

– Sveiki. – otrā galā valda klusums. Es arī klusēju.

– Kur tu dzīvo tagad? – pirmais, ko tēvs jautā, pārtraucot klusumu.

– Būtu labi sākt ar sveicienu. Čau tēt. – aicinājums izklausās izsmejoši.

Aizvainojums ir pārāk spēcīga sajūta. Tiklīdz es dzirdēju viņa balsi, viņa manī atdzīvojās, kļūstot vēl spēcīgāka. Es garīgi atgriezšos tukšajā mājā, atceroties, ka tēvs mūs nodeva.

– Sveika, Vera. – Tēvs atspoguļo manu intonāciju. – Kur tu dzīvo tagad? Ceru, ka ne viens no maniem pūtīgajiem klasesbiedriem.

Nu, tas nekādos vārtos neiederas.

«Esmu pārsteigts, kā jums vispār izdodas sarunāties ar cilvēkiem, ja jūs sākat dialogu ar savu meitu ar rupjību.» Un tu, tēt, vai tu dzīvo kopā ar savu tuklo puķu meiteni?

– Ticība! – tēvs rej. – Neesi kurts.

– Dzīvoju tur, kur vajag, un strādāju. Viņa nenomira. Man ir gulta, bet es arī negribu ēst. Man ir apnikuši jūsu meli nākamajos gados. Paldies.

– Jums ir divas stundas, lai atgrieztos mājās.

– Bet tas fakts? ko tu man darīsi? Jūs zaudēsiet naudu. Šajā pasaulē ir kaut kas vērtīgāks par naudu. Piemēram, mīlestība pret savu bērnu.

– Tu pats vispirms nopelni vismaz santīmu.

– Paldies par padomu. – skatos uz savu roku uz gludināmā dēļa svītrainā vāka fona. Viņa kratās. – Es neatgriezīšos, dari, ko

gribi. «Man nav kur iet,» es piebilstu sev.

Es atmetu zvanu. Kāpēc es vienmēr uz kaut ko ceru? Likās, ka viņi ar netīriem zābakiem mīda manu dvēseli, sļaujot man pie kājām.

Es nogrimu uz grīdas. Man nav spēka, nemaz nerunājot par darba turpināšanu vai pat stāvēšanu.

Vēl nav divpadsmit, un diena ir neatgriezeniski sabojāta. Es ilgu laiku stāvu zem dušas un tukši skatos uz zeltīto jaucējkrānu. Iekrāvu jaunu veļas kravu un uzmanīgi saloku drēbes no žāvētāja. Es saliku Dorijas lietas kaudzēm grozā un atstāju uz kumodes viesistabā. Mazgāju otas un paleti. Mana dvēsele ir tukša. Kad es griežu salātus, es viegli pieskaros pirkstam, un tad es ilgi raudu par sīko griezumu.

Kad Dora atgriežas, man ir laiks beidzot nomierināties un izdzert tasi kafijas.

Es paskatos ārā no virtuves:

– Labdien, Doroteja Arkadjevna.

Viņai ir cepure ar platām malām un sarkans mētelis. Dora novelk cimdus un sveicina mani ar mājienienu. Viņai ir labs garastāvoklis. Par to liecina gludas kustības un mierīgums skatienā. Viņa noliek cepuri uz mazā galdiņa blakus atslēgām un apsēžas uz pufa, lai novilkto zābakus.

– Vai tu paēdīsi pusdienas?

– Kas būs pusdienās? – Viņa paceļ galvu.

– Lēcu zupa ar vistas buljonu, varu pagatavot makaronus ar sēnēm.

– Iedod man zupu. Uzstādiet to mums viesistabā.

Es jau pamanīju viņas mīlestību pret pirmajiem ēdieniem. Ņemu smuku rīvīnu, uztaisu grauzdīņus, sasmalcinu dārzeņus un ielieku mazā bļodiņā saldo krējumu. Es klāju galdu viesistabā. Palielinu apkuri.

Dora apsēžas pie galda. Es leju zupu.

– Vai tu biji uz jogu vai pastaigājies?

«Es devos atsvaidzināt manikīru,» viņa parāda man sausu plaukstu ar gaiši zilu manikīru. «Šī meitene labi kopj nagus, bet viņa nemitīgi runā un ir apēdusi manu plikpaurību ar stulbiem jautājumiem.»

Ja vecums – tad tikai šis. Aktīvs, harmonijā ar sevi un savām vēlmēm. Dora par slimībām nesūdzas, dzīvoklī nav vecas smakas, viņa mīl sevi.

Paskatoties uz dažiem pensionāriem, man sažņaudzās sirds. Varbūt dēls un mazdēls personīgi viņas dzīvē nav ļoti bieži, taču viņi viņu aizsargā no visa spēka.

– Un tad mēs ar Nadeždu Viktorovnu devāmies uz ūdens aerobiku. – Dora turpina. – Viņa saka, ka Maksims viņai jautāja par tevi. – padara lielas acis.

Es klusēju. Man nebija sirdsapziņas, lai viņu atrunātu par Ļebedevu uzaicināšanu uz Jauno gadu. Šīs ir viņas mājas. Viņam ir tiesības uzaicināt, ko viņš vēlas. Es ceru, ka mans klusums nodzēsīs viņas entuziasma uguni, un Dora pārtrauks spēlēt Guzejevu. Bet viņa pat nedomā apstāties. Ir skaidrs, ka mēs nelasām mājienu.

– Tev viņš patīk? – Es aizrijos ar zupu.

– Doroteja Arkadjevna, šādi jautājumi ir netaktiski.

– Ak, cik maigi. Kas noticis? Puisis iemīlējās – tas bija redzams ar neapbruņotu aci, lai arī kā tu no viņa vairītos. Nav jēgas klusēt,» viņa domīgi košļā gurķi, «tu esi labs zēns.» Viņā ir pareizs, vīrišķīgs niknums. Viņš neļaus jums braukt ar sevi visā dzīvē. Un ir prāts ar laipnību. Viņš tiks tālu.

– Nerunāsim par to. Es negribu. – sniedzos pēc piparu spiedes.

– Ko jūs vēlaties apspriest? Mana Griška? Tātad viņš ar kuci ir kopā piecus gadus. – Viņa sarauca uzacis. «Nav jēgas skatīties uz viņu.» Jums ir jādomā par sevi.

Kungs, viņi visi šodien vienojās vai kaut kā tā! Kāda diena. Ej, Doroteja Arkadjevna, sit, kur sāp. Lai dzīvo jūsu novērošanas spējas.

Es jūtu, kā man deg vaigi. Manu acu priekšā parādās attēls, kuru es bieži dzenu prom no sevis pirms gulēt iešanas: Griša saspiež Ksjušinas augšstilbu, saburzīdama viņa pelēko bikšu audumu, un skūpst viņu tik kaislīgi, it kā gribētos visu norīt. Manā iztēlē Ksjuša ievaidas viņa lūpās, un viņš novelk viņas džemperu. Šis skats ir vēl nepatīkamāks nekā tēva skūpst ar Ņinu Šluhovnu.

Kāpēc es neesmu mīlestības cienīgs? Kāpēc ar mani viss nav kārtībā? Es arī vēlos zināt, kā ir atbrīvoties no kontroles un baudīt mantkārīgus pieskārienus, sajūtot sava mīlotā puīša smaržu savā mutē.

Naglu atsitīšanās pret galdu skaņa mani atgriež realitātē. Dora

atliecas krēslā un pēta mani ar acīm. Man ir vienalga, kas viņu pamudināja uz šo sarunu. Es koncentrēju savu skatienu uz viņu.

– Doroteja Arkadjevna, kad es pārcēlos uz šejieni, jūs lūdzāt mani neieiet jūsu guļamistabā, jo tā ir jūsu personīgā telpa. Un es to cienīju. Es pat nedomāju tur meklēt. – Man nav viegli ko tādu pateikt pieaugušajam, bet man būs jāiemācās sevi aizstāvēt. – Un tas ir mans personīgais.

Zupa ir atdzisusi. Man pazuda apetīte. No viņas sejas redzu, ka viņa nepiekrīt. Viņa vēlas turpināt, bet viņa kavē impulsu.

Vakarā ilgi klaiņoju pa apkārtni. Ne mūzika, ne aplādes nepalīdz. Kad sāk līt, es atgriežos dzīvoklī. Es pasūtu pārtikas preces, samaksāju dažus rēķinus, tad iztīru vannas istabu, lai es būtu aizņemts. Dora zīmē un atsakās no vakariņām.

Pirms gulētiešanas atnāk ziņa no tēta: “ *Esmu samaksājis par nākamo semestri. Es ceru, ka esat pietiekami gudrs, lai turpinātu studijas, lai pēc desmit gadiem jums nebūtu jāberž grīdas par santīmiem.* »